T.C.
SAĞLIK BİLİMLERİ ÜNİVERSİTESİ
İSTANBUL ZEYNEP KAMİL KADIN VE ÇOCUK HASTALIKLARI
SAĞLIK UYGULAMA VE ARAŞTIRMA MERKEZİ
KADIN HASTALIKLARI VE DOĞUM KLİNİĞİ

GEBELİĞİN 15-23. HAFTALARI ARASINDA TESPİT EDİLEN İZOLE HİPEREKOJEN BARSAĞA SAHİP FETUSLARIN GEBELİK SONUÇLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Buse Marangoz

(TIPTA UZMANLIK TEZİ)

İSTANBUL/2024

T.C.
SAĞLIK BİLİMLERİ ÜNİVERSİTESİ
İSTANBUL ZEYNEP KAMİL KADIN VE ÇOCUK HASTALIKLARI
SAĞLIK UYGULAMA VE ARAŞTIRMA MERKEZİ
KADIN HASTALIKLARI VE DOĞUM KLİNİĞİ

GEBELİĞİN 15-23. HAFTALARI ARASINDA TESPİT EDİLEN İZOLE HİPEREKOJEN BARSAĞA SAHİP FETUSLARIN GEBELİK SONUÇLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Buse Marangoz

Tez Danışmanı: Doç. Dr. Mucize Eriç Özdemir

(TIPTA UZMANLIK TEZİ)

İSTANBUL/2024

TEŞEKKÜR

Varlığıyla, hastaya bütüncül yaklaşımıyla, hem klinik yönetimi hem cerrahisiyle çalışma ahlakını tam anlamıyla örnek aldığım, her şeyden önce bize vicdanlı hekim olmayı öğreten abim, hocam ve hastanemiz başhekimi Doç. Dr. Resul Karakuş'a

Asistanlık sürecim boyunca kararlarını, bilgi birikimini, hastaya ve ekibe yaklaşımını büyük bir hayranlıkla izlediğim, asistanlığımın sonuna gelirken bu tezi tamamlayabilmemde büyük emeği olan, enerjisiyle, desteğiyle her zaman ışığım olan mentorum, ablam, tez danışmanım canım hocam Doç. Dr. Mucize Eriç Özdemir'e

Uzmanlık eğitim süresi boyunca hep yanımızda olan, tecrübelerini bizlerle cömertçe paylaşan, destekleyici yaklaşımlarıyla hep güvende hissettriren kıymetli hocalarımız Prof. Dr. Mustafa Eroğlu, Prof. Dr. Sadık Şahin ve Prof. Dr. Pınar Kumru'ya

Eğitim sürecim boyunca bizlere imkansızın olmadığını gösteren, özveriyle, sabırla bildiklerini aktarmaktan çekinmeyen, yanında çalışmaktan hep onore olduğum hocam, abim Doç. Dr. Çetin Kılıççı başta olmak üzere cerrahi eğitimim boyunca sabrı ve bilgisiyle yanımda olan Op. Dr. Önder Tosun, Op. Dr. Mine Güray Uzun, Op. Dr. Sultan Seren Karakuş, Doç. Dr. Filiz Bilir, Op. Dr. Gizem Boz İzceyhan, Op. Dr. Reyyan Gökçen İşcan, Prof. Dr. Turhan Aran, Op. Dr. Ayşe Doğru, , Op. Dr. Özgür Aktaş, Op. Dr. Ayşe Betül Albayrak Denizli, Op. Dr. Eralp Bulutlar, Op. Dr. Zuhal Dinç'e

Önce insanı değerleri, dürüst ve vicdanlı hekim olmayı ardından tam anlamıyla obstetrisyen olmayı öğrendiğim her açıdan örnek edindiğim, bizleri gerçek anlamda hayata hazırlayan hocalarım Doç. Dr. Erbil Çakar, Doç. Dr. Habibe Ayvacı Taşan, Op. Dr. Nazan Tarhan'a, Prof. Dr. Oya Demirci, Op. Dr. Oya Gökçer, Op. Dr. Lütfiye Uygur'a ve tüp bebek eğitimimizde yanımızda olan Doç. Dr. Belgin Devranoğlu, Doç. Dr. Müşerref Banu Yılmaz, Prof. Dr. Hüseyin Görkemli'ye

Zorlukları kolaylaştıran, birlikte büyüdüğüm, hastalıkta sağlıkta, iyi günde, kötü günde birbirimize tutunduğumuz canım eş kıdemlerime, ekip ruhu içinde çalışmaktan büyük keyif aldığım tüm hastane çalışanlarına, tanıdığım andan bu yana her konuda desteğiyle yanımda olan Uzm. Dr. Cezmi Yalim'e, bana önce kendime inanmamı

öğreten öğretmenim Zekiye Öner'e, hep baktığım yerde olmayı başarabilen Burcu Özcan'a, başta anneannem ve dedem olmak üzere tüm aileme,

Bugünlere gelmemde çok büyük emekleri olan, zorlukları kolaylaştıran, sevgisiyle, tüm varlığıyla en büyük destekçim yedi renkli çiçeğim canım annem Emel Marangoz'a, yol arkadaşım canım babam Haluk Marangoz'a, oyun arkadaşım en büyük şansım canım kardeşim Burak Marangoz'a, melek Fıstık'a son olarak da kendime teşekkür ediyorum.

Sonsuz minnetle…

Dr. Buse Marangoz

İstanbul-2024

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR i
İÇİNDEKİLER iii
SİMGE VE KISALTMALAR v
TABLO DİZİNİ vii
ŞEKİL DİZİNİ viii
ÖZET ix
ABSTRACT x
1. GİRİŞ VE AMAÇ 1
2. GENEL BİLGİLER 3
2.1. TARAMA TESTLERİ 3
2.1.1 Birinci Trimester Tarama Testleri 3
2.1.2. İkinci Trimester Tarama Testleri 4
2.1.3. Serbest Fetal DNA Testi (cell-free DNA) 5
2.2. SONOGRAFİK DEĞERLENDİRME YÖNTEMLERİ 7
2.2.1. Standart Ultrasonografi 7
2.2.2. Özellikli ve Sınırlı Ultrasonografi 8
2.3. MİNOR BELİRTEÇLER 8
2.4 HİPEREKOJEN BARSAK (HEB) 11
2.4.1. HEB Ultrasonografik Görüntüleme 11
2.4.2. Genetik ve Tanısal Yaklaşım 13
2.4.3. HEB ile İlişkili Riskler ve Prognostik Anlamı 13
2.5 TANI TESTLERİ 16
2.5.1. Koryonik Villus Örneklemesi (CVS) 17
2.5.2. Amniyosentez 17
2.5.3. Fetal Kan Örneklemesi (Kordosentez) 18
3. GEREÇ VE YÖNTEM 19
3.1. İSTATİKSEL ANALİZ 20
4. BULGULAR 21
5. TARTIŞMA 28

6. SONUÇ 33
7. KAYNAKÇA 35

SİMGE VE KISALTMALAR

AC : Abdominal Circumflex
AFP : Alfa fetoprotein
AS : Amniyosentez
B-hCG : Beta insan koryonik globülini
cfDNA : cell-free DNA, serbest fetal DNA testi
CMV : Sitomegalovirüs
CRL : Crown Rump Length
C/S : Caesarean Section
CVS : Koryon Villüs örneklemesi
DIA : Dimerik inhibin A
DM : Diyabetes Mellitus
DSÖ : Dünya Sağlık Örgütü
GDM : Gestasyonel Diyabetes Mellitus
HEB : Hiperekojen barsak
HİO : Hiperekojen intrakardiyak odak
HT : Hipertansiyon
IVF : In vitro fertilizasyon
İHEB : İzole hiperekojen barsak
İUGG : İntrauterin gelişme geriliği
KF : Kistik fibrozis
KS : Kordosentez
MDF : Mort De Fetus
MoM : Ortalamanın katları (multiple of the median)
NIPS : Non invaziv prenatal tarama
NIPT : Non invaziv prenatal test
NSVD : Normal Spontan Vajinal Doğum
PAPP-A : Gebelikle ilişkili plazma protein A
PCR : Polimeraz zincir reaksiyonu
RP : Renal piyelektazi
uE3 : Unkonjuge östriol

USG **:** Ultrasonografi

TORCH **:** Toksoplazma, diğer (sfiliz, varisella-zoster, parvovirus B19), rubella,sitomegalovirüs (CMV) ve herpes virüs

WHO **:** World Health Organisation

TABLO DİZİNİ

Tablo 1: Olguların Demografik Verileri 21
Tablo 2: Olguların Obstetrik Özellikleri ve Sonuçları 22
Tablo 3: Olguların Prenatal Anöploidi Tarama Tanı ve Seroloji Sonuçları 23
Tablo 4: Olguların Yenidoğan Sonuçları 24
Tablo 5: HEB Derecesinin Ekojenite Regresyonu ile İlişkisi 25
Tablo 6: HEB Derecesi ile İUGG İlişkisi 25
Tablo 7: Ekojenite Regresyonu ile İUGG İlişkisi 26
Tablo 8: Ekojenite Regresyonu ile Cinsiyet İlişkisi 26
Tablo 9: Ekojenite Regresyonu ile Gebelikte Kanama Öyküsü İlişkisi 27

ŞEKİL DİZİNİ

Şekil 1: Hiperekojen Barsak USG Görüntüsü 13

ÖZET

Amaç: Bu çalışma, prenatal ultrasonografide izole hiperekojen barsak (İHEB) tespit edilen olguların demografik, obstetrik ve perinatal özelliklerini değerlendirmeyi ve elde edilen bulguları literatürle karşılaştırmayı amaçlamıştır.

Yöntem: Çalışmamızda, 15-23. gebelik haftaları arasında izole HEB tanısı alan olgular retrospektif olarak incelenmiştir. Demografik özellikler, obstetrik öyküler, perinatal sonuçlar ve ekojenitenin prenatal süreçteki değişimleri değerlendirilmiştir. Bulgular literatürle karşılaştırılarak prognostik faktörlere ilişkin çıkarımlar yapılmıştır.

Bulgular: Çalışmamızda, izole HEB tespit edilen gebeliklerin ortalama anne yaşı 29,81±4,77 yıl olarak bulunmuştur. Olguların %44,1 'inde ekojenitenin prenatal süreçte gerilediği, regresyon gösteren vakaların çoğunda postnatal iyilik halinin korunduğu belirlenmiştir. Stabil kalan ekojenitenin ise intrauterin gelişme geriliği (İUGG) ve düşük doğum ağırlığı gibi komplikasyonlarla daha sık ilişkili olduğu saptanmıştır. TORCH enfeksiyonlarına yönelik taramalarda düşük pozitiflik oranları görülmüş, bu durum literatürle uyumlu değerlendirilmiştir. Grade 2-3 hiperekojenite vakalarında İUGG oranlarının dikkat çekici derecede yüksek olduğu gözlenmiştir. Bununla birlikte, genetik test sonuçlarının eksikliği, prognostik değerlendirmede kısıtlayıcı bir faktör olarak öne çıkmıştır.

Sonuç: Hiperekojen barsak, prenatal ultrasonografide önemli bir minör belirteçtir. Çalışmamız, HEB'nin genetik ve çevresel faktörlerle ilişkili olabileceğini ve prognostik değerinin daha geniş ölçekli çalışmalarla desteklenmesi gerektiğini göstermiştir. Ultrasonografik bulguların multidisipliner bir yaklaşımla değerlendirilmesi, hasta yönetimini optimize etmek için kritik önem taşımaktadır.

ABSTRACT

Objective: This study aimed to evaluate the demographic, obstetric, and perinatal characteristics of cases with isolated hyperechogenic bowel (IHEB) detected via prenatal ultrasonography and to compare the findings with the existing literature.

Methods: In this retrospective study, cases diagnosed with isolated HEB between the 15th and 23rd weeks of gestation were analyzed. Demographic characteristics, obstetric histories, perinatal outcomes, and changes in echogenicity during the prenatal period were assessed. The findings were compared with the literature to derive insights into prognostic factors.

Results: The mean maternal age of pregnancies with isolated HEB in this study was 29.81±4.77 years. Echogenicity regressed during the prenatal period in 60% of the cases, and most cases with regression maintained favorable postnatal outcomes. In contrast, stable echogenicity was more frequently associated with complications such as intrauterine growth restriction (IUGR) and low birth weight. TORCH screening revealed low positivity rates, consistent with the literature. Grade 2-3 hyperechogenicity cases exhibited significantly higher rates of IUGR. However, the absence of genetic test results emerged as a limiting factor in prognostic assessment.

Conclusion: Hyperechogenic bowel is a significant soft marker in prenatal ultrasonography. Our study indicates that HEB may be associated with genetic and environmental factors, and its prognostic value requires validation through larger-scale studies. The multidisciplinary evaluation of ultrasonographic findings is essential for optimizing patient management and improving outcomes.

1. GİRİŞ VE AMAÇ

Antenatal bakım, gebelik sürecinde anne ve fetüsün düzenli ve periyodik olarak değerlendirilmesini kapsayan bir yaklaşımdır ve bu değerlendirmelerin amacı, anne ve fetüs sağlığı üzerindeki riskleri en aza indirgemek, sağlıklı bir doğum sürecini desteklemektir (1).Bu amaca yönelik olarak, antenatal dönemde muayenelerin sayısı, sıklığı ve içerikleri belirli standartlar doğrultusunda yürütülmektedir. Türkiye Cumhuriyeti Sağlık Bakanlığı'nın Doğum Öncesi Bakım Yönetim Rehberi'ne göre, komplike olmayan gebeliklerde anne ve fetüs en az dört kez izlenmeli, bu izlem birinci trimesterde 14. haftaya kadar, ikinci trimesterde 18-24. haftalarda, üçüncü trimesterde 28-32. haftalarda ve son trimesterde 36-38. haftalar arasında yapılmalıdır (2). Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ise bu süreci daha sık takip edilmesi gerektiğini belirterek, gebeliğin antenatal dönemde en az sekiz defa izlenmesini önermektedir (3).

Antenatal takipte tarama ve tanı testleri, fetüste olası malformasyonların ve genetik anomalilerin tespit edilmesine olanak tanır. Dünyada doğan her 1000 yenidoğanın yaklaşık %3'ünde bir veya daha fazla doğum defekti bulunmakta olup, bu anomaliler yenidoğan ölümlerinin başlıca sebeplerindendir (4). Bu nedenle, gebelik süresince ultrasonografi gibi non-invaziv görüntüleme yöntemleri yaygın olarak kullanılmaktadır. Ultrasonografi (USG), antenatal tanı sürecinin vazgeçilmez bir parçası olup, ses dalgalarının yansıması yoluyla fetüs, amniyon sıvısı ve plasentanın detaylı şekilde görüntülenmesini sağlar (5). Yoğunluk farklarına dayanan bu yöntem, yüksek yoğunluklu dokular (kemik gibi) için parlak bir yansıma sağlarken, sıvılar gibi düşük yoğunluklu yapılar anekoik olarak izlenir (6).

Ultrasonografide normal fetal barsak ekojenitesi, karaciğerden biraz daha az ve fetal kemikten belirgin olarak daha düşük yoğunluklu bir görünümde olmalıdır. Hiperekojen barsak (HEB) ise, alt karın bölgesinde iyi sınırlanmış, gölge vermeyen ve homojen hiperekojen bir görünüm sergileyen bir bulgudur (7,8). İkinci trimesterde izole hiperekojen barsak (İHEB) saptanan vakalarda, bu durum kromozomal anöploidi, kistik fibrozis, ince barsak obstrüksiyonu, Hirschsprung hastalığı, barsak atrezisi ve intrauterin gelişme geriliği (IUGG) gibi çeşitli patolojilerle ilişkilendirilmiştir (9). Daha nadir olarak, TORCH enfeksiyonları (Toxoplasma gondii,

Rubella, CMV gibi) ve bazı metabolik hastalıklarla da İHEB'nin ilişkili olabileceği gösterilmiştir (10).

2. GENEL BİLGİLER

2.1. TARAMA TESTLERİ

Prenatal tarama testleri, gebeliğin erken dönemlerinde fetal sağlığı değerlendirmek ve olası genetik ya da yapısal anormallikleri saptamak için uygulanan non-invaziv yöntemlerdir. Bu testler, fetüste yüksek riskli durumların belirlenmesi amacıyla gebeliğin belirli haftalarında uygulanmakta ve tanısal testlerle desteklenerek doğruluk payı artırılmaktadır. Fetal kromozomal anomali riskini değerlendirme, gebeliğin seyri ve doğum öncesi planlamalar açısından kritik bir öneme sahiptir.

2.1.1 Birinci Trimester Tarama Testleri

Birinci trimester tarama testleri, gebeliğin 11 ila 14. haftalarında yapılır. Bu dönemde kullanılan başlıca testler arasında ense kalınlığı (Nuchal Translucency, NT) ölçümü ve maternal kan biyokimyasal markörlerinin analizi bulunur. Kombine tarama olarak da bilinen bu testler, Trisomi 21 (Down sendromu), Trisomi 18 ve Trisomi 13 gibi anöploidi risklerinin belirlenmesinde kritik rol oynar.

Ense Kalınlığı (NT) Ölçümü: NT ölçümü, fetüsün boyun arkasındaki sıvı tabakasının kalınlığını ultrason ile değerlendirir. Kalınlığın artması, özellikle Trisomi 21 gibi bazı kromozomal anomaliler için bir risk faktörüdür. Ense kalınlığı 3.5 mm veya daha yüksek olduğunda, ileri düzey genetik testlerin uygulanması önerilir. Gebeliğin 11-14. haftalarında yapılan NT ölçümü, fetüsün baş-popo uzunluğu (CRL) 45-84 mm arasında olduğunda en doğru şekilde değerlendirilir. NT ölçümü, başta Trisomi 21 olmak üzere bazı genetik bozukluklarla ilişkilendirildiği için erken tanı ve risk belirleme amacıyla yaygın olarak kullanılmaktadır (11)(12).

Biyokimyasal Testler: Kombine tarama, maternal kan örneğindeki serbest beta-hCG ve gebeliğe özgü plazma protein-A (PAPP-A) düzeylerini de analiz eder. Trisomi 21 gibi anöploidi vakalarında beta-hCG seviyeleri genellikle yüksek, PAPP-A seviyeleri ise düşüktür. Bu biyokimyasal markerlar, NT ölçümüyle birleştirilerek fetüsteki kromozomal anomali riskini daha yüksek doğrulukla belirler (13).

Birinci trimester tarama testleri, non-invaziv nitelikte olup yaklaşık %85-90 doğruluk oranına sahiptir ve fetüsün kromozomal anomaliler açısından erken dönemde

değerlendirilmesine olanak tanır. Yüksek riskli durumlarda invaziv testler (örneğin, CVS) önerilebilir.

2.1.2. İkinci Trimester Tarama Testleri

İkinci trimesterde uygulanan tarama testleri, fetüsün genetik sağlığını ve gelişimsel anomalilerini değerlendirmede kilit rol oynar. Bu dönemdeki tarama, yaklaşık olarak gebeliğin 15-22. haftaları arasında yapılır ve anöploidi gibi kromozomal anomalilerin yanı sıra nöral tüp defektleri ve diğer yapısal anormallikleri taramak amacıyla geliştirilmiş biyokimyasal ve ultrasonografik testlerden oluşur. İkinci trimesterde en yaygın kullanılan yöntemler arasında entegre testler, üçlü ve dörtlü testler yer alır. Her bir tarama yöntemi, anne yaşı gibi maternal faktörlerle birlikte değerlendirilen biyokimyasal belirteçlerin analizi ile fetüsün risk profiline dair ipuçları sunar.

Serum entegre test, NT ölçümünün mümkün olmadığı durumlarda uygulanır ve yalnızca biyokimyasal belirteçlere dayanır. Bu yöntem de Down sendromu gibi anomali risklerini saptamak amacıyla PAPP-A, AFP, uE3, beta-hCG ve inhibin-A analizlerini içerir. %4'e yakın bir yanlış pozitiflik oranıyla, non-invaziv testlerin uygulanamadığı durumlarda en güvenilir tarama yöntemlerinden biridir (14).

- **AFP (Alfa-Fetoprotein)**: AFP, fetüsün karaciğerinde üretilen bir protein olup, maternal serumda yüksek bulunduğunda nöral tüp defektleri (NTD) riskini işaret eder. Düşük AFP seviyeleri ise Down sendromu gibi anöploidi vakalarında görülmektedir (15).
- **uE3 (Unkonjuge Estriol)**: Fetüs ve plasenta kaynaklı olan estriol, fetoplasental ünitenin sağlığını gösteren bir belirteçtir. Down sendromunda estriol seviyeleri düşerken, ikinci trimesterde uE3 düşüklüğü anöploidi riskinde yol göstericidir (16).
- **İnhibin A**: İnhibin-A, özellikle Down sendromu risk analizinde yüksekliği dikkate alınan bir proteindir. Dörtlü testte bu biyomarkerın yüksekliği, anöploidi olasılığını destekler (17).

Dörtlü Tarama (Quadruple Test)

İkinci trimesterde en sık kullanılan yöntemlerden biri olan dörtlü tarama, AFP, beta-hCG, uE3 ve inhibin-A olmak üzere dört biyokimyasal markeri analiz eder. 15-

22+6 haftaları arasında yapılabilen bu test, anöploidi ve nöral tüp defektleri açısından önemli bir risk değerlendirme aracıdır. Down sendromu taramasında %85'e kadar doğruluk oranı sunar ve %7'ye varan bir yanlış pozitiflik oranına sahiptir.

- **AFP**: Yüksek AFP seviyeleri, nöral tüp defektleri ve omfalosel gibi yapısal anomalilerin göstergesi olabilir.
- **Beta-hCG**: Trisomi 21 durumlarında yüksek seyreder ve Down sendromu risk analizinde dikkate alınır.
- **uE3** ve **İnhibin-A**: Düşük uE3 ve yüksek inhibin-A seviyeleri, Down sendromu ile ilişkili olarak değerlendirilir (18).
- Trisomi 21 vakalarında AFP, uE3 ve PAPP-A seviyeleri düşerken; b-hCG ve inhibin-A seviyelerinde artış görülür.
- Trisomi 18'de AFP, uE3, inhibin-A ve b-hCG düzeylerinde azalma meydana gelir; aynı şekilde PAPP-A da düşer.
- Trisomi 13'te AFP, uE3, inhibin-A ve b-hCG seviyelerinde belirgin bir değişiklik olmazken, PAPP-A seviyesinde azalma görülür.
- Nöral tüp defektlerinde AFP ve b-hCG düzeyleri yükselirken, uE3 seviyesinde düşüş gözlemlenir.

2.1.3. Serbest Fetal DNA Testi (cell-free DNA)

Serbest fetal DNA testi, non-invaziv prenatal tarama (NIPS) veya non-invaziv prenatal test (NIPT) olarak da bilinir ve Trisomi 21 (Down sendromu), Trisomi 18 (Edward sendromu), Trisomi 13 (Patau sendromu) gibi yaygın aneuploidilerin yanı sıra bazı cinsiyet kromozomu anomalilerinin prenatal taramasında kullanılır. Bu test, maternal kan dolaşımında dolaşan ve feto-plasental birimden gelen serbest fetal DNA parçacıklarının analizine dayanır. Fetal DNA'nın ana kaynağını, sinsityotrofoblast adı verilen plasental hücrelerin apoptoz süreciyle dolaşıma salınan DNA parçaları oluşturur (19).

Testin güvenilirliği, fetal fraksiyon adı verilen, maternal kanda bulunan serbest fetal DNA'nın oranına bağlıdır; bu oran, fetal DNA'nın maternal kanda saptanan toplam serbest DNA'ya göre yüzdesini ifade eder. Klinik açıdan fetal fraksiyonun %3-4'ün üzerinde olması gereklidir, bu oran ise genellikle gebeliğin 10. haftasından itibaren elde edilir(20). Gebelik haftası ilerledikçe fetal fraksiyon artma eğilimindedir,

bu nedenle 10. haftadan önce yapılan testler yetersiz fetal DNA fraksiyonu nedeniyle doğru sonuç vermeyebilir. Ayrıca maternal obezite, çoğul gebelikler, in vitro fertilizasyon (IVF) ile gebe kalma ve annenin düşük moleküler ağırlıklı heparin kullanımı gibi faktörler de fetal fraksiyonu düşürebilir ve test başarısızlığına yol açabilir(20).

NIPT, yüksek doğruluk oranı ile invaziv testlere kıyasla minimal risk taşır; bu nedenle özellikle yüksek risk grubu gebeliklerde tercih edilen bir yöntemdir. Ancak, tarama testi olması nedeniyle kesin tanı yerine risk değerlendirmesi sağlar ve yüksek risk saptanan vakalarda amniyosentez (AS) veya koryon villus örneklemesi (CVS) gibi invaziv tanı testleri önerilir (21).

Trisomi 21 (Down sendromu) için serbest fetal DNA (cfDNA) analizinin saptama oranı %99.5 gibi yüksek bir doğruluk oranına sahip olup, yanlış pozitiflik oranı ise %0.05 olarak bildirilmiştir. Trisomi 18 (Edwards sendromu) vakalarında bu testin saptama oranı %97.7, yanlış pozitiflik oranı ise %0.04 olarak belirlenmiştir. Trisomi 13 (Patau sendromu) açısından ise saptama oranı %96.1 iken yanlış pozitiflik oranı %0.06 seviyesindedir (22). Cinsiyet kromozomlarına bağlı anöploidilerde, cfDNA testlerinin saptama oranı biraz daha düşük olarak bulunmuştur; örneğin, Monozomi X için saptama oranı %90.3 olup, yanlış pozitiflik oranı %0.23 olarak rapor edilmiştir (23).

Düşük riskli olarak sonuçlanan vakalarda, test sonucunun %100 doğruluk sağlamadığı fakat fetüsün büyük oranda sağlıklı olduğunu ailelere açıklamak önem taşır. Buna karşın, yüksek riskli olarak belirlenen vakalarda kesin tanı koyabilmek amacıyla invaziv tanı yöntemlerine (örneğin AS veya CVS) başvurulması gerekmektedir.

Bu test aynı zamanda belirli risk faktörleri taşıyan hastalarda ikincil tarama testi olarak önerilmektedir. Birinci veya ikinci trimesterde yapılan tarama testlerinde yüksek risk saptanan hastalar, 35 yaş ve üzeri gebe kadınlar, birinci ve ikinci trimester ultrasonografisinde minör belirteç tespit edilen vakalar ve daha önceki gebeliklerinde cfDNA testi ile trisomi öyküsü bulunan kişiler bu gruba dahildir. Ayrıca, ebeveynlerden birinde dengeli Robertsonian translokasyonunun bulunduğu durumlar da cfDNA testinin ikincil tarama olarak kullanımını gerektiren durumlardandır. Bu

şekilde, düşük riskli görülen hastalarda gereksiz invaziv girişimlerden kaçınılması sağlanabilir (24).

2.2. SONOGRAFİK DEĞERLENDİRME YÖNTEMLERİ

Sonografik değerlendirme yöntemleri, gebeliğin takibinde ve fetal sağlığın değerlendirilmesinde üç temel kategoriye ayrılır: Standart ultrasonografi, özellikli ultrasonografi ve sınırlı ultrasonografi.

2.2.1. Standart Ultrasonografi

Standart USG, gebelik boyunca yapılan rutin taramalardan oluşur. Gebelik takibinde en yaygın kullanılan görüntüleme yöntemi olan standart ultrasonografi, fetüsün gelişimsel ve yapısal durumunu trimester bazında değerlendirmeye olanak tanır. Birinci trimesterde ultrasonografinin temel amaçları arasında gebelik kesesi yeri ve sayısının doğrulanması, embriyo ve yolk kesesinin saptanması, CRL ölçümü, fetal kalp atımlarının değerlendirilmesi ve çoğul gebeliklerde koryonisite ve amniyositenin belirlenmesi gibi kriterler yer alır. Ayrıca, birinci trimesterde fetal anatomiye uygun yapılar ile birlikte NT ölçümü ve maternal uterus, adneksl erin değerlendirilmesi önerilir (12,25).

İkinci ve üçüncü trimesterde ise standart ultrasonografi taramaları geniş kapsamlıdır. Bu dönemde yapılan ultrasonografide fetal kalp atım hızı, amniyon sıvısı miktarı, fetüsün prezentasyon şekli, plasenta yerleşimi ve görünümü, fetal ağırlık tahmini gibi parametreler incelenir. Özellikle plasenta previa veya plasenta akreata gibi plasental anormalliklerin erken teşhisi, doğum sürecindeki risklerin azaltılması açısından kritik öneme sahiptir (26). İkinci trimesterde yapılan standart ultrasonografi taraması ayrıca aşağıdaki yapıların detaylı bir şekilde değerlendirilmesini içerir.

- **Baş ve Beyin Yapıları**: Kafatası bütünlüğü, kavum septum pellucidum, talamuslar, ventriküller, serebellum, sisterna magna gibi yapılar.
- **Yüz ve Boyun**: Her iki orbita, ağız ve üst dudak ile 15-20. haftalarda ense kalınlığı ölçümü.
- **Kalp ve Göğüs**: Kalbin dört odacık görüntüsü, sağ ve sol ventrikül çıkış yolları, diafragma yapısı.
- **Abdomen**: Mide, böbrekler, mesane ve umbilikal kordun girişi.

- **İskelet Sistemi**: Omurga, ekstremiteler ve genel iskelet yapısı (27).
- **Plasenta** :Yerleşimi, internal servikal os ile ilişkisi

2.2.2. Özellikli ve Sınırlı Ultrasonografi

Özellikli USG, standart USG sırasında herhangi bir anomalinin tespit edilmesi durumunda, şüphelenilen spesifik bölgenin daha ayrıntılı incelenmesini sağlar. Bu durumlarda, örneğin fetal ekokardiyografi gibi spesifik bir anatominin hedeflendiği incelemeler yapılır. Sınırlı USG ise standart ya da özellikli incelemeler sonrasında belirli bir klinik soruna yanıt aramak amacıyla uygulanır. Amniyotik sıvı hacmi veya plasenta lokalizasyonunun değerlendirilmesi gibi spesifik durumlar sınırlı ultrasonografi ile çözümlenir (28).

2.3. MİNÖR BELİRTEÇLER

Minör belirteçler (soft markers), prenatal ultrasonografide gözlemlenen ve genellikle yapısal anomali olarak değerlendirilmeyen bulgulardır. Bu belirteçler, sıklıkla düşük riskli popülasyonlarda normal bir varyant olarak kabul edilmekle birlikte, belirli kombinasyonlarda veya diğer patolojik bulgularla birlikte ortaya çıktıklarında, anöploidiler başta olmak üzere çeşitli genetik ve kromozomal anormallikler için risk artışına işaret edebilirler (26).En yaygın minör belirteçler arasında hiperekojen barsak, kalp çevresinde efüzyon, genişlemiş böbrek pelvisi, ense kalınlığı artışı ve koroid pleksus kisti yer alır (24). Minör belirteçlerin her birinin farklı patofizyolojik süreçlerle ilişkili olduğu ve her belirtecin kendine özgü bir prognostik önemi olduğu kabul edilir.

Minör belirteçlerin varlığı genellikle fetal anöploidilerle, özellikle Trisomi 21 (Down sendromu) ile ilişkilidir. Örneğin, izole minör belirteçler normal gebeliklerin %11-17'sinde görülebilirken, bu oran Trisomi 21 gibi anöploidilerde daha yüksektir(24). Birden fazla minör belirtecin bir arada bulunması, anöploidi riskini anlamlı şekilde artırır. Minör belirteçlerin varlığı durumunda, ailelere genetik danışmanlık önerilmekte ve risk durumuna göre invaziv tanı testleri yapılmaktadır.

- **İlk Trimester'de Artmış Nuchal Translucency (NT)**

NT, 11-13+6 gebelik haftaları arasında ölçülür ve fetüsün ense bölgesindeki sıvı birikiminin kalınlığını ifade eder. Artmış NT ölçümü, Trisomi 21 gibi anöploidiler

ve çeşitli genetik hastalıklarla ilişkilidir. NT ölçümünün 3 mm veya daha fazla olması genellikle invaziv tanı testleri ve genetik danışmanlık gerektiren bir durum olarak kabul edilir (22). İlk trimesterde artmış NT, ikinci trimesterde ayrıntılı ultrasonografi ve fetal ekokardiyografi ile izlenmelidir, çünkü kardiyak anomaliler ve yapısal defektlerin saptanması açısından bu bulgu önem arz eder (26).

- **İlk Trimester Kistik Higroma**

Kistik higroma, fetal boyunda lenfatik sistemin tıkanıklığına bağlı olarak juguler lenfatik keselerde sıvı birikimi ile karakterizedir. Bu kistik yapılar tek veya multiloküler olabilir ve ilk trimesterde saptanan kistik higromalar sıklıkla Trisomi 21, 18 ve 13 gibi anöploidilerle ilişkilidir (28). İkinci trimesterde saptanan kistik higromalar ise daha çok Monozomi X (Turner sendromu) ile ilişkilendirilir. Multiloküler kistik higromaya sahip fetüslerin yaklaşık %50'sinde kromozomal anomali bulunur, bu nedenle genetik danışmanlık ve invaziv tanı testleri önerilir (28). Ayrıca, ikinci trimesterde ayrıntılı ultrasonografi ve fetal ekokardiyografi de gereklidir.

- **İkinci Trimester Ense Pili Kalınlığı**

Ense pili kalınlığı, NT'nin ikinci trimesterdeki karşılığıdır ve oksipital kemiğin dış kenarı ile cilt dış kenarı arasındaki mesafe ölçülerek belirlenir. 15-21. gebelik haftaları arasında yapılan bu ölçümde kalınlık ≥6 mm olarak saptanırsa patolojik kabul edilir ve Down sendromu için önemli bir belirteç olarak değerlendirilir (25). Down sendromu tanısı konmuş fetüslerin %20-30'unda ense pili kalınlığında artış gözlemlenmiştir. İkinci trimester ense pili kalınlığı artışı, Trisomi 21 için en güçlü minör belirteçlerden biridir ve bu durumda genetik danışmanlık ve invaziv tanı testleri önerilir (27).

- **Hiperekojen İntrakardiyak Odak (HİO)**

Hiperekojen intrakardiyak odak (HİO), genellikle sol ventrikülde gözlemlenen parlak bir odaktır ve ultrasonografide çevre kemiklerle benzer parlaklıkta görülür. HİO, genellikle papiller kasların veya chordae tendinae yapılarının mikrokalsifikasyonu olarak kabul edilir ve sıklıkla ilerleyen gebelik haftalarında veya doğumdan sonra kaybolur (24). Down sendromlu fetüslerin %20-28'inde HİO görülmektedir, ancak öploid fetüslerde bu oran %3-5 arasındadır (29). İzole HİO saptanan vakalarda anöploidi tarama testi yapılması önerilir; düşük riskli sonuç alındığında ileri teste gerek yoktur (18).

- **Renal Piyelektazi (RP)**

Renal piyelektazi, fetal renal pelvisin genişlemesi olarak tanımlanır ve genellikle anteroposterior düzlemde ölçülen genişliğin 30. haftaya kadar ≥4 mm, 30. haftadan sonra ise ≥7 mm olması durumunda patolojik kabul edilir (30). Down sendromlu fetüslerin %10-25'inde renal piyelektazi görülürken, öploid fetüslerde bu oran %1-3'tür (31). İzole RP tespit edildiğinde anöploidi taraması önerilir ve üçüncü trimesterde üriner sistem obstrüksiyonları açısından tekrar değerlendirilmesi önemlidir (32).

- **Tek Umblikal Arter**

Umblikal kordda normalde iki arter ve bir ven bulunur; tek umblikal arter varlığı ise bir arterin eksik olduğu durumu ifade eder. İkinci trimesterde yapılan ultrasonografi ile saptanır ve %0,5-1 oranında gözlemlenir. Tek umblikal arter varlığı, kardiyovasküler sistem, genitoüriner sistem, gastrointestinal sistem gibi çeşitli sistem anomalileriyle birlikte olabilir (33). İzole vakalarda anöploidi riski artmaz; ancak diğer yapısal anomalilerle birlikte olduğunda ileri değerlendirme önerilir (30).

- **Nazal Kemik Yokluğu veya Hipoplazisi**

Nazal kemik yokluğu veya hipoplazisi, fetal profil görüntüsünde nazal kemik boyunun beklenenden kısa ya da görünmemesi ile karakterizedir. İlk trimesterde Down sendromlu fetüslerin yaklaşık %60'ında nazal kemik yokluğu gözlemlenir (25). İkinci trimesterde ise bu bulgunun Down sendromu için duyarlılığı daha düşük olmakla birlikte, nazal kemik uzunluğunun <2.5 mm veya biparietal çap/nazal kemik oranının ≥10 olması, Down sendromu için önemli bir risk faktörüdür (34).

- **Hafif Ventrikülomegali**

Hafif ventrikülomegali, lateral ventrikül atriyum çapının 10-12 mm arasında olduğu durumları ifade eder. Ultrasonografik ölçüm, kavum septum pellucidum ve frontal boynuzlar seviyesinde yapılır. Ventrikülomegali hafif (10-12 mm), orta (13-15 mm) ve şiddetli (≥16 mm) olarak sınıflandırılır (26). Genellikle normalin bir varyantı olarak kabul edilir ve çoğu zaman doğum sonrası normale döner. Ancak, Down sendromu ve konjenital CMV enfeksiyonları gibi bazı patolojilerle ilişkisi nedeniyle genetik konsültasyon ve takip önerilir (5).

- **Koroid Pleksus Kisti**

Koroid pleksus kisti, koroid pleksus içinde iyi sınırları belirlenmiş sıvı birikimidir ve ikinci trimesterde fetüslerin %1-3'ünde görülür. Genellikle izole olduğunda klinik olarak önemsizdir ve üçüncü trimesterde kaybolur (27)**.** Ancak, Trisomi 18 gibi kromozomal anomalilerle ilişkili olabileceğinden, detaylı ultrasonografi yapılmalı ve Trisomi 18'in diğer belirtilerine dikkat edilmelidir (29).

- **Uzun Kemiklerde Kısalık**

Uzun kemiklerde kısalık, humerus ve femurun beklenen ölçülerden daha kısa olduğu durumları ifade eder. Bu bulgu, Trisomi 21 gibi anöploidilerde yaygın olarak görülür ve Down sendromlu fetüslerde femur ve humerus uzunlukları normal popülasyona göre daha kısadır (31). Humerus kısalığı, femur kısalığından daha güçlü bir Trisomi 21 belirtisi olarak kabul edilir; femur ve humerus kısalığı birlikte olduğunda, Down sendromu riski yaklaşık 11 kat artmaktadır (28).

2.4. HİPEREKOJEN BARSAK (HEB)

Hiperekojen barsak (HEB), ultrasonografide fetal barsakların kemik yapılarla benzer ekojeniteye sahip olacak şekilde parlak görülmesi olarak tanımlanır. HEB tanısında, fetal abdomenin krista iliaka ve vertebra ile aynı planda görüntülenmesi önemlidir. Bu görüntüleme ile barsakların ekojenitesinin iliak kemik ve vertebra yoğunluğuyla kıyaslanarak normalden parlak olup olmadığına karar verilir (22). Down sendromlu fetüslerde %13-20 oranında gözlemlenen bu belirteç, öploid fetüslerde ise %1-2 gibi daha düşük oranlarda görülmektedir(27). HEB, Down sendromu dışında çeşitli kromozomal anomaliler, kistik fibrozis (KF), intraamniyotik kanama, konjenital enfeksiyonlar ve gastrointestinal obstrüksiyonlarla da ilişkili bulunmuştur.

İHEB tespit edilen vakaların %90'ında herhangi bir klinik patoloji saptanmamıştır ve doğum sonrası incelemeler çoğunlukla normal seyretmiştir (18). Bu nedenle, HEB saptanan gebelerde ileri değerlendirme ve danışmanlık ihtiyacı, saptanan diğer bulgular ve risk faktörlerine göre belirlenmelidir.

2.4.1. HEB Ultrasonografik Görüntüleme

Ultrasonografi, ses dalgalarının dokulardan yansımasını kullanarak fetüsün iç organlarını ve yapısal özelliklerini görüntüleyen bir tekniktir. Hiperekojen barsağın

saptanması için belirli kriterler vardır. Barsak dokularının kemik dokusu kadar parlak görünmesi, bu kriterlerin başında gelir(Şekil 1). Bunun yanı sıra, HEB'nin yeri ve boyutu gibi faktörler de klinik değerlendirmede önem taşır. HEB genellikle fetal karın bölgesinde gözlemlenir ve farklı dereceleri bulunabilir. Hafif, orta ve şiddetli ekojenite şeklinde sınıflandırılabilir. Tanı koyulurken, fetüsün genel durumu ve diğer ultrason bulguları da göz önünde bulundurulmalıdır (35).

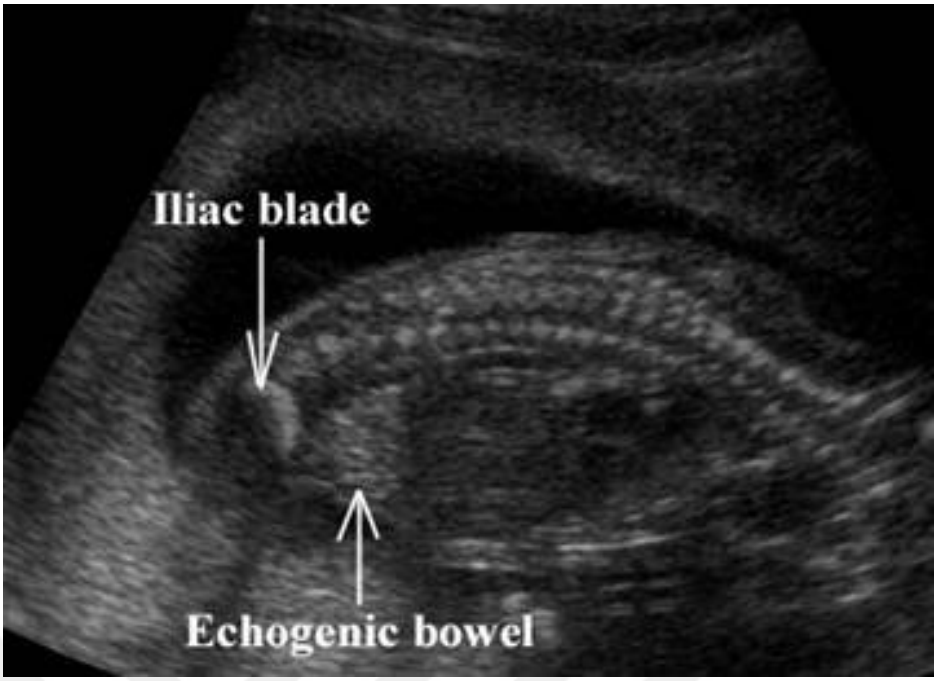
2.4.1.2. Hiperekojen Barsak Ultrason Gradelemesi

Ultrasonografik gradeleme, hiperekojen barsağın fetal kemiklere kıyasla ne kadar parlak göründüğünü değerlendirmek amacıyla yapılır. HEB derecelendirilmesi, klinik yönetim açısından büyük önem taşır, çünkü parlaklık derecesi fetal sonuçlar üzerinde farklı etkiler yaratabilir (36).

HEB Gradelemesi

- **Grade 1:** Hafif parlaklık. Barsaklar, çevre dokulara göre biraz daha parlaktır, ancak kemik kadar parlak değildir.
- **Grade 2:** Orta derece parlaklık. Barsakların parlaklığı kemiklerle eşdeğerdir.
- **Grade 3:** Şiddetli parlaklık. Barsaklar kemiklerden bile daha parlak görünebilir. Bu durum genellikle fetal patolojilere daha yakından bakılması gerektiğini gösterir.

HEB nin derecelendirilmesi, anöploidi, intrauterin enfeksiyonlar, IUGG ve diğer patolojiler açısından risk değerlendirmesine yardımcı olur. Grade 3 hiperekojen barsak, özellikle fetal komplikasyonlar açısından daha yüksek bir risk taşıyabilir ve bu durumda ileri genetik testler önerilir (37).



Şekil 1: Hiperekojen Barsak USG Görüntüsü

2.4.2. Genetik ve Tanısal Yaklaşım

HEB saptanan vakalarda, genetik danışmanlık ve ileri tanısal testlerin yapılması önemlidir. HEB varlığı anöploidilerle ilişkili olduğundan, cfDNA gibi non-invaziv prenatal testler veya amniyosentez gibi invaziv tanı testleri önerilebilir. Ayrıca, HEB kistik fibrozisle de ilişkili olabildiğinden, KF tarama testi yapılması klinik açıdan uygun görülmektedir (25). Konjenital enfeksiyonların (özellikle TORCH grubu enfeksiyonların) olası varlığını değerlendirmek için serolojik testlerin uygulanması da önerilir (5).

2.4.3. HEB ile İlişkili Riskler ve Prognostik Anlamı

İkinci trimesterde HEB tespit edilen vakalarda, çeşitli komplikasyon riskleri bildirilmektedir. Kromozomal anomaliler %4-25 oranında, intrauterin gelişme geriliği (İUGG) %0-19 oranında, perinatal ölüm %0-17 oranında, konjenital enfeksiyonlar %0-10 oranında ve KF %0-5 oranında gözlemlenmiştir (28). Bu komplikasyon oranları, HEB' nin klinik önemini artırmakta olup, bu tür vakalarda multidisipliner bir yaklaşımla değerlendirme yapılmasını gerektirmektedir.

Hiperekojen barsak (HEB) çeşitli prenatal durumlarla ilişkili olarak görülebilir ve çoğunlukla farklı etiyolojilere bağlı olarak ortaya çıkar. Bu nedenle, HEB saptanan

vakalarda kapsamlı bir değerlendirme ve ileri tetkiklerin yapılması önerilmektedir. HEBnin başlıca nedenleri aşağıda açıklanmaktadır:

İntraamniyotik Kanama

İntraamniyotik kanama, plasental veya desidual kanamanın amniyon sıvısına karışmasıyla meydana gelir ve fetüs bu kanı yuttuğunda barsaklarda birikerek hiperekojen bir görünüm oluşturur. İntraamniyotik kanama nispeten yaygın bir durumdur, ancak yine de HEB'nin kesin nedeni olarak değerlendirilmeden önce diğer etiyolojik faktörlerin dışlanması önemlidir (5). Bu kanamanın ultrasonografide hiperekojen barsak olarak izlenmesi, diğer patolojilerle birlikte değerlendirildiğinde klinik yönetim açısından rehber olabilir.

Anöploidi

Anöploidi, fetüsün kromozomal anomalilerinden kaynaklanır ve barsak peristaltizminin azalması ve barsakta su emiliminin artması sonucu hiperekojen barsak görünümüne yol açar. Down sendromu (Trisomi 21) başta olmak üzere, Trisomi 13, Trisomi 18, 45X ve diğer bazı anöploidi vakalarında hiperekojen barsak görünümü sıklıkla rapor edilmiştir (25). Down sendromu taşıyan fetüslerin yaklaşık %11.8'inde HEB görülmekle birlikte, tek başına bu belirteç anöploidiye özgü bir bulgu olarak kabul edilmez (30). Bu nedenle, HEB saptanan vakalarda genetik danışmanlık ve ileri testler önerilmektedir.

Kistik Fibrozis (KF),

Kistik fibrozis (KF), otozomal resesif geçiş gösteren ve mukus, ter ve sindirim sıvılarının viskozitesinde artış ile seyreden genetik bir hastalıktır. Pankreatik enzim sekresyonundaki yetersizlik sonucu barsaklarda kalın mekonyum birikimine yol açar. Bu visköz mekonyum barsaklarda yoğun bir görünüm oluşturarak ultrasonografide hiperekojen olarak izlenir. Türkiye'de yenidoğan tarama programında da yer alan KF , HEB tespit edilen fetüslerin yaklaşık %3'ünde saptanmıştır (26,27). KF tanısında genetik testler ve CFTR gen mutasyon analizi yapılması önerilmektedir (29).

İntrauterin Gelişme Geriliği (İUGG)

İntrauterin gelişme geriliği (İUGG), gebelik haftasına göre fetal gelişimin geride kalması durumunu ifade eder ve hiperekojen barsak ile sıkça birliktelik gösterir. İUGG varlığında fetal dolaşımın büyük bir bölümü beyin, kalp ve böbrekler gibi hayati organlara yönlendirilirken barsaklara giden kan akımında azalma gözlenir; bu durum

barsak dokusunda hiperekojenite artışına yol açabilir (25). HEB saptanan fetüslerin %4-21'inde İUGG gözlenmiştir. İUGG ile birlikte maternal serum alfa-fetoprotein (AFP) seviyelerinde de artış olması, kötü prognozun habercisi olarak değerlendirilmektedir (27). Bu olguların prenatal bakımında fetal büyümenin periyodik ultrasonografik incelemelerle yakından izlenmesi gerekir.

Konjenital Enfeksiyonlar (TORCH)

TORCH, fetüsü tehdit edebilen önemli intrauterin enfeksiyonları temsil eden bir kısaltmadır: Toxoplasmosis, Rubella, Cytomegalovirus (CMV) ve Herpes Simplex. Bu enfeksiyonlar, fetüsün gelişimini ciddi şekilde etkileyebilir ve hiperekojen barsağın prenatal ultrasonografide tespit edilmesi, bu enfeksiyonlardan birinin belirtisi olabilir.

- **Toxoplasmosis**: Genellikle çiğ et tüketimi veya enfekte hayvanlardan bulaşan Toxoplasma gondii, fetüste beyin gelişimini olumsuz etkileyebilir ve düşük riskini artırabilir. Gebelik sırasında toxoplasmosis tanısı konulduğunda, erken tedavi fetüsün olumsuz etkilenme riskini azaltabilir. intrakraniyal kalsifikasyon, ventriküler dilatasyon ve hidrops fetalis gibi bulgularla ortaya çıkabilmektedir (38).
- **Rubella (Kızamıkçık)**: Gebeliğin erken dönemlerinde geçirilen rubella enfeksiyonu, ciddi doğum kusurlarına neden olabilir. Kalp, göz ve kulak anomalilerinin yanı sıra hiperekojen barsak gibi bulgular da görülebilir. Rubella taraması, genellikle gebelik planlayan veya erken gebelik dönemindeki kadınlara önerilir ve rubella aşısının yapılması, enfeksiyon riskini büyük ölçüde azaltır.
- **Cytomegalovirus (CMV)**: CMV, hiperekojen barsak ile en sık ilişkili olan TORCH enfeksiyonlarından biridir. CMV enfeksiyonu, fetüsün karaciğerinde, dalağında ve barsaklarında kalsifikasyonlara neden olabilir. CMVnin en sık görülen bulgularından biri hiperekojen barsaktır ve bu durum intrauterin büyüme geriliği, mikrosefali ve fetal ölüm riskini artırabilir. CMV taramaları, HEB tespit edilen gebeliklerde sıkça önerilen testlerden biridir (39). Özellikle CMV enfeksiyonunun prenatal tanısında, amniyosentez ile fetüsün DNAsından yapılan PCR analizi altın standart olarak kabul edilir (21).
- **Herpes Simplex**: Bu enfeksiyon daha nadir olarak HEB ile ilişkili olabilir, ancak fetüs üzerinde ciddi etkiler yaratabilir. Herpes simplex enfeksiyonu, fetal

beyin ve akciğerlerde ciddi hasarlara neden olabilir. Gebelikte herpes enfeksiyonu tanısı konulduğunda, antiviral tedavi uygulanarak fetal komplikasyonlar önlenmeye çalışılır(39).CMV dışındaki diğer TORCH enfeksiyonları da intrauterin gelişim üzerinde olumsuz etkiler gösterebilir. Gebelikte TORCH taraması yapılırken rubella ve Sifiliz açısından tarama tüm gebelerde önerilirken, diğer TORCH etkenleri spesifik şüphe durumunda değerlendirilir (40).

Gastrointestinal Obstrüksiyonlar

Gastrointestinal obstrüksiyon, fetal barsak lümeninin tıkanması sonucu mekonyum birikiminin artması ile barsak ekojenitesinin yükselmesi durumudur. Obstrüksiyon, barsaklarda distansiyon ve çevre doku yoğunluğunda artışa neden olurken, fetal barsakta ultrasonografik olarak hiperekojen bir görünüm elde edilir (30). İnce barsak obstrüksiyonlarında ultrasonografik incelemede genişlemiş barsak ansları ve polihidroamniyoz da dikkat çeken bulgular arasında yer alır. HEB bulgusu ile seyreden gastrointestinal obstrüksiyon vakalarında doğum sonrası cerrahi müdahale gerekebilir.

HEB' nin prenatal ultrasonografik taramada tespit edilmesi, fetal anomali olasılığının araştırılması ve takip açısından önem arz etmektedir. Hiperekojen barsak tanısının kesinleştirilmesi halinde, fetal sağlığı tehdit edebilecek diğer patolojik durumların ekarte edilmesi amacıyla ileri tanısal testlerin yapılması önerilir. HEB, farklı etiyolojilerle ilişkili olabileceğinden multidisipliner yaklaşımla yönetilmelidir.

2.5. TANI TESTLERİ

Prenatal tanı testleri, gebelik sırasında kromozomal anomaliler, genetik hastalıklar veya belirgin fetal anormalliklerin varlığını belirlemek için kullanılan invaziv prosedürlerdir. Bu testlerin uygulanma gerekçeleri arasında, ebeveynlerde veya ailede genetik bir hastalık öyküsü bulunması, ultrasonografik incelemelerde fetal anomalilerin tespit edilmesi veya tarama testlerinde yüksek risk elde edilmesi gibi faktörler yer almaktadır. Genetik tanı testlerinin başlıca uygulanma sebepleri şu şekildedir:

- Kromozom anomalisi veya genetik hastalığı olan bir çocuk öyküsünün bulunması

- Otozomal resesif bir hastalığın taşıyıcısı olan her iki ebeveynin de çocuk sahibi olması
- Birinci veya ikinci trimester ultrasonografide konjenital anomalilerin saptanması
- Anöploidi taramalarında yüksek risk veya anormal sonuçların elde edilmesi
- Ebeveynlerden birinde dengeli translokasyon veya diğer kromozomal yapı bozuklukları bulunması
- Kadın ebeveynin cinsiyetle ilişkili bir genetik hastalığın taşıyıcısı olması

2.5.1. Koryonik Villus Örneklemesi (CVS)

Koryonik villus örneklemesi (CVS), genellikle gebeliğin 10-13. haftaları arasında uygulanır ve transabdominal veya transservikal yaklaşımla plasentadan koryonik villüslerden doku örneği alınarak gerçekleştirilir. Transabdominal yöntem genellikle tercih edilen yaklaşım olup, transservikal yaklaşıma göre kanama riski, fetal kayıp ve enfeksiyon oranları daha düşüktür. Aynı zamanda transabdominal yöntemde daha fazla örnek toplanması mümkündür (25). Transservikal CVS ise uterusun retrofleksiyonda veya plasentanın posterior yerleşimde olduğu durumlarda uygulanabilir (41).

CVS, amniyosentezden daha erken haftalarda sonuç sağlar ve gebeliğin sonlandırılmasına karar verilecekse daha erken dönemde müdahale imkânı sunar. Bununla birlikte, transabdominal CVS sonrası 14 gün içinde fetal kayıp oranı %0.7 olarak belirlenmiştir; amniyosentezde bu oran %0.6 olarak hesaplanmıştır (42,43). İşlem sonrası fetomaternal kanama riskine bağlı olarak Rh negatif annelere anti-D Rh immünglobulin yapılması önerilir (26).

2.5.2. Amniyosentez

Amniyosentez, ultrasonografi eşliğinde uterus boşluğundan amniyotik sıvının bir iğne ile aspire edilmesiyle gerçekleştirilen bir tanı yöntemidir. Genellikle 15-17+6 gebelik haftalarında uygulanması ideal kabul edilmekte olup, 15. gebelik haftasından önce yapılan erken amniyosentezlerde fetal kayıp oranı daha yüksektir. Ayrıca kültür başarısızlığı gibi komplikasyonlar da artış gösterir.

Amniyosentez sonrası komplikasyonlar arasında amniyotik sıvı sızıntısı, doğrudan veya dolaylı fetal yaralanma, enfeksiyon, izoimmünizasyon ve kanama riski bulunmaktadır. İşlem sonrası fetal kayıp oranı %0.6 olarak hesaplanmıştır (18). Amniyosentez sonrası fetomaternal kanama ve alloimmünizasyon riski nedeniyle Rh negatif annelere anti-D Rh immünglobulin yapılması önerilir (21).

2.5.3. Fetal Kan Örneklemesi (Kordosentez)

Fetal kan örneklemesi, genellikle gebeliğin 20. haftasından itibaren, ultrasonografi rehberliğinde fetüsün umblikal veninden kan alınarak yapılan bir tanı prosedürüdür. İşlemde genellikle kordonun plasentaya giriş bölgesinden kan örneği alınır, çünkü bu alan sabit bir yapıya sahip olduğu için iğne yerleştirme işlemi daha güvenlidir. Amniyosentez de yapılacaksa, amniyotik sıvının kontaminasyonunu önlemek için öncelikle amniyosentez gerçekleştirilir (44).

Fetal kan örnekleri, pıhtılaşmanın önlenmesi amacıyla heparinli tüplere alınır ve fetal kanama riskini minimize etmek için alınacak kan miktarı fetoplasental kan hacminin %6-7'sini aşmamalıdır. Kordosentez sonrası fetal kanama, kordon hematomu, fetomaternal kanama, enfeksiyon, bradikardi ve fetal kayıp gibi komplikasyonlar meydana gelebilir [10]. Gebelik kaybı riski işlem sonrası %1.4-1.9 olarak bildirilmiştir (44). Rh negatif annelere kordosentez sonrasında da anti-D Rh immünglobulin profilaksisi önerilmektedir (18).

Prenatal tanı testleri, fetüsün genetik ve kromozomal durumunun değerlendirilmesi için önemli bilgiler sağlayarak gebelik yönetimini yönlendirir. Tanı testlerinin güvenliği, uygulama yöntemi ve komplikasyon oranları üzerine yapılan geniş çaplı çalışmalar, her bir testin avantaj ve dezavantajlarının değerlendirilmesinde büyük öneme sahiptir. Bu testlerin uygulanmasında en uygun yöntemi belirlemek ve olası komplikasyonları önlemek için multidisipliner bir yaklaşım gereklidir.

3. GEREÇ VE YÖNTEM

Bu araştırma, Sağlık Bilimleri Üniversitesi İstanbul Zeynep Kamil Sağlık Uygulama ve Araştırma Merkezi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniğinde retrospektif bir çalışma olarak planlanmıştır. Ocak 2019 ile Mart 2024 tarihleri arasında kliniğimizde takip edilen gebeliklerin 15-23. haftalarında izole hiperekojen barsak saptanan olgular çalışmaya dahil edilmiştir. Veriler, hastanenin elektronik kayıt sistemi kullanılarak erişilmiştir. Uygun olguların belirlenmesi için "Tıbbi Kayıt Sorgulamaları ve Araştırmalar" modülünde yer alan "Görüntüleme Tanı Sorgulama" sekmesi üzerinden "genel ultrasonografi" kaydı bulunan hastalar detaylı bir şekilde taranmıştır.

Çalışmamızda, Ocak 2019 ile Mart 2024 tarihleri arasında gebeliğin 15-23. haftaları arasında izole hiperekojen barsak (HEB) saptanan olgular değerlendirmeye alındı. HEB dışında başka bir minör belirteç (soft marker) tespit edilen olgular çalışma kapsamı dışında bırakıldı. İnceleme sürecinde toplamda 418 gebede HEB tespit edilmesine rağmen, bu olguların 314'ünde HEB tanısı 15-23. hafta aralığı dışında konulmuş olduğu için çalışmaya dahil edilmedi. Bu elemeler sonrasında, 15-23. haftalar arasında izole HEB tanısı alan 67 olgu belirlendi. Ancak, 67 gebeden 8'inde postnatal verilere ulaşılamaması nedeniyle bu hastalar çalışma dışı bırakıldı. Sonuç olarak, tüm verilerine erişim sağlanan 59 hasta çalışmaya dahil edildi.

Hastalara ait yaş, parite, akrabalık öyküsü, komorbidite, gestasyonel hastalık, sigara öyküsü, YÜT öyküsü, Rh uyuşmazlığı bilgisi, gebelikte kanama öyküsü, tanıdaki gebelik haftası, HEB ultrasonografik derecelendirmesi, ekojenite regresyonu bilgisi, IUGG varlığı, doğum haftası ve doğum şekli, doğum kilosu, cinsiyet, obstetrik komplikasyon bilgisi, tarama ve invaziv prenatal tanı test sonuçları, seroloji bilgisi, yenidoğanda ek anomali, doğum sonrası 5.dk APGAR, postnatal GIS obstrüksiyon varlığı ve postnatal iyilik hali elektronik bilgi sistemi üzerinden ulaşıldı. Eksik olan bilgilere sistemde kayıtlı iletişim numarasından telefonla aranılarak ulaşıldı. Hastaların prenatal invaziv test sonuçlarına veya doğum sonrası çocuklarına yapılan genetik test sonuçlarına aile onayı alınarak hastanemiz Tıbbi Genetik biriminden ulaşıldı.

Çalışmamız, Eğitim Planlama ve Koordinasyon Kurulu, Zeynep Kamil Kadın Ve Çocuk Hastalıkları Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, Klinik Araştırmalar Etik Kurulu tarafından 25.09.2024 tarihinde 63 sayı numaralı karar ile onaylandı.

3.1. İSTATİKSEL ANALİZ

Çalışma kapsamında toplanan hasta verileri, SPSS 23 programı kullanılarak analiz edildi. Verilerin değerlendirilmesinde öncelikli olarak tanımlayıcı istatistiksel yöntemlerden faydalanıldı. Bu kapsamda, sayı, yüzde, ortalama, standart sapma, minimum ve maksimum değerler hesaplanarak verilerin genel özellikleri ve dağılımları ortaya kondu. Ayrıca, kategorik değişkenler arasındaki ilişkilerin incelenmesi amacıyla ki kare testi uygulandı. Bu analiz yöntemi, değişkenler arasındaki bağımlılık durumunu değerlendirmek ve anlamlı farklılıkları belirlemek için uygun yöntem olarak kullanıldı. Anlamlılık düzeyinde $p<0,05$ değeri kabul edilmiştir.

4. BULGULAR

Tablo 1: Olguların Demografik Verileri

Parametreler	Bulgular
Yaş (yıl) (ortalama±ss) (min-maks)	29,81±4,77 (19-42)
Parite (ortalama±ss) (min-maks)	0,78±0,95 (0-4)
Akrabalık İlişkisi	
- Yok (n,%)	50 (%84,7)
- Var (n,%)	9 (%15,3)
Komorbidite	
- Yok (n,%)	38 (%64,41)
- Var (n,%)	21 (%35,59)
- DM (n,%)	4 (%20)
- HT (n,%)	16 (%80)
Sigara Öyküsü	
- Yok (n,%)	43 (%72,9)
- Var (n,%)	16 (%27,1)
Rh Uyuşmazlığı	
- Yok (n,%)	49 (%83,1)
- Var (n,%)	10 (%16,9)

(frekans, %: yüzde, ort: ortalama, ss:standart sapma, min: minimum, maks: maksimum)

Tablo 1'de yer alan veriler, izole hiperekojen barsaklı fetusların incelendiği gebeliklere ilişkin demografik özelliklerin özetini sunmaktadır. Bizim çalışmamızda anne adaylarının yaş ortalaması 29,81±4,77 yıl olup, yaş dağılımı 19 ila 42 arasında değişmekte olduğu izlendi. Bu bulgu, çalışma popülasyonunun üreme çağındaki kadınlardan oluştuğunu göstermekte olup ortalama parite değeri 0,78±0,95 olarak hesaplandı, maksimum parite 4 ile sınırlı bulundu.

Akrabalık ilişkisi açısından değerlendirildiğinde, katılımcıların %84,7'sinde akrabalık ilişkisi bulunmadığı, yalnızca %15,3'ünde akrabalık ilişkisinin mevcut olduğu tespit edildi. Katılımcıların %64,41'inde komorbidite bulunmamakla birlikte, %35,59'unda komorbidite olduğu rapor edildi. Diyabetik bozukluk 4 katılımcıda

görülürken, hipertansif bozukluklar 16 katılımcıda en sık rastlanan gestasyonel hastalıklar arasında yer aldı. Olguların 1'inde izole tiroid bozukluk tespit edildi.

Katılımcıların %72,9'unda sigara kullanım öyküsü bulunmazken, %27,1'inde sigara kullanım öyküsü rapor edildi. Rh uyuşmazlığı ise çalışmaya katılan bireylerin %83,1'inde mevcut değilken, %16,9'unda Rh uyuşmazlığı varlığı gözlendi.

Tablo 2: Olguların Obstetrik Özellikleri ve Sonuçları

Parametreler	Bulgular
Tanıda Gebelik Haftası (ortalama±ss) (min-maks)	20,05±2,31 (15-23)
Gebelikte Kanama Öyküsü	
Yok (n,%)	21 (%35,6)
Var (n,%)	38 (%64,4)
HEB Derecesi	
Grade 1 (n,%)	21 (%35,6)
Grade 2 (n,%)	32 (%54,2)
Grade 3 (n,%)	6 (%10,2)
Ekojenite Regresyonu	
Yok (n,%)	33 (%55,9)
Var (n,%)	26 (%44,1)
İUGG	
Yok (n,%)	33 (%55,9)
Var (n,%)	26 (%44,1)
AC Percentil	
≤ 3 (n,%)	20 (%33,9)
3-10.p (n,%)	6 (%10,2)
Doğum Şekli	
CS (n,%)	38 (%64,4)
NSVD (n,%)	21 (%35,6)

Tablo 2'de izole hiperekojen barsak (İHB) tanısı konulan fetusların gebelik haftası ortalamasının 20,05±2,31 hafta olduğu ve tanıların 15 ile 23. gebelik haftaları arasında değiştiği görüldü. Gebelikte kanama öyküsü olan bireylerin oranı %64,4 iken, kanama öyküsü olmayanlar %35,6 olarak tespit edildi. HEB derecelerine göre,

katılımcıların %35,6'sında Grade 1, %54,2'sinde Grade 2 ve %10,2'sinde Grade 3 tespit edildi.

Ekojenite regresyonunun %44,1 oranında mevcut olduğu, %55,9'unda ise gözlenmediği belirlendi. İntrauterin gelişme geriliği (İUGG) %44,1 oranında görülürken, %55,9'unda İUGG tespit edilmedi. AC percentil değerlerine göre, vakaların %33,9'unun 3'ün altında, %10,2'sinin ise 3-10. percentilde olduğu saptandı. Doğum şekli açısından, sezaryen oranı %64,4, normal spontan vajinal doğum oranı ise %35,6 olarak hesaplandı.

Tablo 3: Olguların Prenatal Anöploidi Tarama Tanı ve Seroloji Sonuçları

Parametreler	Bulgular
PAPP-A MoM	
<=0,40 (n,%)	3 (%10,3)
0,41-1,50 (n,%)	21 (%72,4)
>1,51 (n,%)	5 (%17,2)
TORCH	
Negatif (n,%)	54 (%91,5)
Pozitif (n,%)	5 (8,5)
İnvaziv Test	
Yok (n,%)	45 (%76,3)
Var (n,%)	14 (%23,7)
Karyotip (n,%)	14 (%41,18)
Mikroarray (n,%)	14(%41,18)
CFTR gen mutasyonu negatifliği (n,%)	6 (17,65)
Tarama Test	
Düşük risk (n,%)	42 (%73,68)
Yüksek risk (n,%)	15 (%26,32)

Tablo 3'te izole hiperekojen barsaklı fetusların prenatal anöploidi tarama, tanı ve seroloji sonuçları incelendi. PAPP-A MoM değerleri, katılımcıların %72,4'ünde 0,41-1,50 aralığında, %10,3'ünde ≤0,40 ve %17,2'sinde >1,51 olarak tespit edildi. TORCH sonuçlarının %91,5'inde negatif olduğu, yalnızca %8,5'inde pozitif olduğu saptandı. İncelemeye alınan bireylerin %76,3'ünde invaziv test yapılmadığı,

%23,7'sinde ise invaziv testlerin uygulandığı belirlendi. İnvaziv test yaptıran 14 hastanın karyotip sonuçlarının normal olduğu ve bunların içinden yalnızca 6'sına CFTR gen mutasyonu bakılmış olup sonuçların negatif raporlandığı bilgisine ulaşıldı.

Tarama testleri değerlendirildiğinde, katılımcıların %73,68'inde düşük risk, %26,32'sinde ise yüksek risk gözlendi. 59 hastanın 17'sinin NIPT yaptırdığı ve 17 sonucun tamamının düşük risk grubunda bulunduğu görüldü.

Tablo 4: Olguların Yenidoğan Sonuçları

Parametreler	Bulgular
Doğum Haftası (ortalama±ss) (min-maks)	37,27±3,13 (28-41)
Yenidoğan Kilosu (ortalama±ss) (min-maks)	2697,10±865,30 (470-4087)
Cinsiyet	
Kız (n,%)	33 (%55,9)
Erkek (n,%)	26 (%44,1)
5 dk Apgar Skoru (ortalama±ss) (min-maks)	8,23±0,89 (6-9)
Yenidoğanda Ek Anomali	
Yok (n,%)	56 (%98,2)
Var (n,%)	1 (%1,8)

Tablo 4'te izole hiperekojen barsaklı fetusların yenidoğan sonuçları incelendi. Doğum haftasının ortalama 37,27±3,13 olduğu ve 28 ile 41 hafta arasında değiştiği saptandı. Yenidoğanların doğum kilosunun ortalama 2697,10±865,30 gram olduğu ve minimum 470 gram ile maksimum 4087 gram arasında değiştiği belirlendi.

Cinsiyet dağılımı incelendiğinde, kız bebeklerin %55,9, erkek bebeklerin ise %44,1 oranında olduğu tespit edildi. Beşinci dakika Apgar skorunun ortalama 8,23±0,89 olduğu ve 6 ile 9 arasında değiştiği gözlendi. Doğum sırasında fetal anomali ek anomalilerin %98,2 oranında bulunmadığı, yalnızca %1,8 oranında mevcut olduğu belirlendi. Olguların 2'sinin MDF olduğu, 1'inin jejunoileal atrezi tanısı aldığı görüldü.

Tablo 5: HEB Derecesinin Ekojenite Regresyonu ile İlişkisi

Grade	Ekojenite Regresyonu Yok (n/%)	Ekojenite Regresyonu Var (n/%)	Toplam (n/%)	p Değeri
Grade 1	16 (%48,5)	5 (%19,2)	21 (%35,6)	0,020
Grade 2-3	17 (%51,5)	21 (%80,8)	38 (%64,4)	
Toplam	33 (%100,0)	26 (%100,0)	59 (%100,0)	

Tablo 5te HEB dereceleri ile ekojenite regresyonu arasındaki ilişkiler incelendi. Grade 1 grubunda, ekojenite regresyonu olmayanların oranı %48,5, olanların oranı ise %19,2 olarak bulundu. Buna karşılık, Grade 2-3 grubunda ekojenite regresyonu olmayanların oranı %51,5 iken, olanların oranı %80,8'e çıktı. Genel toplamda, Grade 2-3 %64,4 oran ile en sık görülen HEB derecesi olarak dikkat çekti. Ki-kare testi sonucunda p=0,020 olarak hesaplandı ve bu değer istatistiksel olarak anlamlı bulundu ($p<0,05$). Bu bulgular, HEB derecesi arttıkça ekojenite regresyonunun daha sık gözlendiğini gösterdi ve bu iki değişken arasında anlamlı bir ilişki olduğunu düşündürdü.

Tablo 6: HEB Derecesi ile İUGG İlişkisi

Grade	İUGG Yok (n/%)	İUGG Var (n/%)	Toplam (n/%)	p Değeri
Grade 1	13 (%37,1)	8 (%33,3)	21 (%35,6)	0,764
Grade 2-3	22 (%62,9)	16 (%66,7)	38 (%64,4)	
Toplam	35 (%100,0)	24 (%100,0)	59 (%100,0)	

Tablo 6'da intrauterin gelişme geriliği (İUGG) varlığı ile HEB dereceleri arasındaki ilişki incelendi. Grade 1 grubunda, İUGG olmayanların oranı %37,1 iken, İUGG olanlarda bu oran %33,3 olarak tespit edildi toplamda bu grup oranının ise %35,6 olduğu gözlendi. Grade 2-3 grubunda İUGG olmayanlarda oran %62,9 iken,

İUGG var olanlarda bu oran %66,7'ye yükseldi ve toplamda en sık görülen grup %64,4 oranla Grade 2-3 oldu. Ki-kare testi sonucunda p=0,764 bulundu, bu da İUGG varlığı ile HEB dereceleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olmadığını gösterdi. Bu bulgular, HEB derecesi ile İUGG varlığı arasında belirgin bir ilişki olmadığını, ancak Grade 2-3te İUGG varlığı oranının daha yüksek olmasının klinik açıdan dikkat çekici olduğunu gösterdi.

Tablo 7: Ekojenite Regresyonu ile İUGG İlişkisi

Ekojenite Regresyonu	FGR Yok (n/%)	FGR Var (n/%)	Toplam (n/%)	p Değeri
Yok	19 (%54,3)	14 (%58,3)	33 (%55,9)	0,758
Var	16 (%45,7)	10 (%41,7)	26 (%44,1)	
Toplam	35 (%100,0)	24 (%100,0)	59 (%100,0)	

Tablo 7'de, ekojenite regresyonu ile İUGG arasındaki ilişki incelendi. İUGG olmayan grupta, ekojenite regresyonu olmayanların oranı %54,3, olanların oranı ise %45,7 olarak hesaplandı. İUGG olan grupta ise bu oranlar sırasıyla %58,3 ve %41,7 olarak belirlendi. Genel toplamda, ekojenite regresyonu olmayanlar %55,9, olanlar ise %44,1 oranında temsil edildi. Ki-kare testi sonucunda p=0,758 olarak bulundu ve bu değer, iki değişken arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olmadığını gösterdi ($p<0,05$).

Tablo 8: Ekojenite Regresyonu ile Cinsiyet İlişkisi

Ekojenite Regresyonu	Kız (n/%)	Erkek (n/%)	Toplam (n/%)	p Değeri
Yok	20 (%60,6)	13 (%50,0)	33 (%55,9)	0,415
Var	13 (%39,4)	13 (%50,0)	26 (%44,1)	
Toplam	33 (%100,0)	26 (%100,0)	59 (%100,0)	

Tablo 8'de, ekojenite regresyonu ile cinsiyet arasındaki ilişki incelendi. Kız bebeklerde, ekojenite regresyonu olmayanların oranı %60,6, olanların oranı ise %39,4 olarak hesaplandı. Erkek bebeklerde ise ekojenite regresyonu olmayanların oranı %50,0, olanların oranı da %50,0 olarak belirlendi. Genel toplamda, ekojenite regresyonu olmayanlar %55,9, olanlar ise %44,1 oranında temsil edildi. Ki-kare testi sonucu p=0,415 olarak bulundu ve bu değer, istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olmadığını gösterdi (p<0,05). Bu sonuçlar, ekojenite regresyonunun cinsiyetle bağlantılı olmadığını ve her iki cinsiyette de benzer oranlarda görüldüğünü işaret etti.

Tablo 9: Ekojenite Regresyonu ile Gebelikte Kanama Öyküsü İlişkisi

Ekojenite Regresyonu	Kanama Öyküsü Yok (n/%)	Kanama Öyküsü Var (n/%)	Toplam (n/%)	p Değeri
Yok	10 (%47,6)	23 (%60,5)	33 (%55,9)	0,339
Var	11 (%52,4)	15 (%39,5)	26 (%44,1)	
Toplam	21 (%100,0)	38 (%100,0)	59 (%100,0)	

Tablo 9'da ekojenite regresyonu ile gebelikte kanama öyküsü arasındaki ilişki incelendi. Gebelikte kanama öyküsü olmayan grupta, ekojenite regresyonu olmayanların oranı %47,6, olanların oranı ise %52,4 olarak hesaplandı. Kanama öyküsü olan grupta ise ekojenite regresyonu olmayanların oranı %60,5, olanların oranı %39,5 olarak belirlendi. Genel toplamda, ekojenite regresyonu olmayanlar %55,9, olanlar ise %44,1 oranında temsil edildi. Ki-kare testi sonucu p=0,339 olarak bulundu ve bu değer, iki değişken arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olmadığını gösterdi (p<0,05).

5. TARTIŞMA

Prenatal ultrasonografide saptanan izole hiperekojen barsak (HEB), hem genetik hem de non-genetik nedenlerle ilişkilendirilen önemli bir minör belirteçtir. Çalışmamızda, 15-23. gebelik haftaları arasında izole HEB tespit edilen olgularda demografik, obstetrik ve perinatal özellikler bir veri seti üzerinden değerlendirilmiş ve literatürdeki bilgilerle karşılaştırılmıştır. Literatürde, HEB'nin izole olarak saptandığında genellikle iyi prognoza sahip olduğu belirtilse de bazı olgularda genetik anomaliler, intrauterin enfeksiyonlar ve plasental disfonksiyon gibi durumlarla bağlantılı olabileceği vurgulanmaktadır. İzole olarak saptandığında, HEB'nin prognostik değeri literatürde tartışmalı bir alan olmaya devam etmektedir (45). İntrauterin kanama, TORCH enfeksiyonları ve Rh uyuşmazlığı gibi durumlarla ilişkili olabileceği ve bu durumların doğum sonuçlarına yansıyan etkilerinin önemli olduğu vurgulanmaktadır (46,47). ,

Çalışmamızda, izole HEB tespit edilen olguların ortalama anne yaşı 29,81±4,77 yıl olarak saptanmıştır. Bu değer, üreme çağındaki kadınların gebelik yaş aralığı ile uyumludur. Literatürde de benzer şekilde, izole HEB'nin genellikle 20-35 yaş grubundaki kadınlarda daha sık görüldüğü belirtilmiştir (45). Parite oranı ortalaması 0,78±0,95 olup, çoğu kadının düşük pariteye sahip olduğu gözlenmiştir. Düşük parite, literatürde izole HEB ile ilişkili spesifik bir faktör olarak değerlendirilmemiştir; ancak bu bulgu, gebelik takiplerinde ek risk faktörlerinin incelenmesi gerektiğini göstermektedir.

Çalışmamızda, katılımcıların %72,9'unda sigara kullanım öyküsü bulunmazken, %27,1'inde sigara öyküsü olduğu tespit edilmiştir. Literatürde sigara kullanımının plasental kan akışını etkileyerek IUGG'ye yol açabileceği belirtilmektedir (46). Bu durum, HEB tespit edilen vakalarda sigara öyküsünün klinik değerlendirmede dikkate alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Literatürde, ileri derecede hiperekojenitenin, uteroplasental yetersizlik ve plasental işlev bozukluğuna işaret edebileceği ve bunun fetal büyüme üzerinde olumsuz etkiler yaratabileceği belirtilmektedir (45,46). İUGG, izole HEB ile en sık ilişkilendirilen gebelik sonuçlarından biridir. Literatürde, HEB tespit edilen gebeliklerde İUGG prevalansının %20-30 arasında değiştiği rapor edilmiştir (48).

Özellikle ileri derecede hiperekojeniteye sahip vakalarda, İUGG prevalansının daha yüksek olduğu Turner ve Lee tarafından 2021 yılında yapılan bir prospektif çalışmada da ortaya konulmuştur (46). Ayrıca, Johnson ve arkadaşlarının 2019 yılında yaptıkları çalışmada, plasental kan akışındaki anormalliklerin HEB ve İUGG arasında bir köprü oluşturduğunu belirtmektedir (47). Çalışmamızda gradeleme sisteminin İUGG ile anlamlı bir ilişki göstermediği, ancak grade 2-3 grubunda İUGG oranlarının yüksekliğinin dikkat çekici olduğu görülmüştür. Ekojenite regresyonu ile İUGG arasındaki ilişki ise literatürde daha az çalışılmış bir konudur. Ko ve arkadaşlarının 2022 yılında yaptığı çalışmada ekojenite regresyonunun prenatal komplikasyonların bir belirteci olabileceğini ancak İUGG ile doğrudan ilişkilendirilemeyeceğini bildirmiştir. (49).Çalışmamızda da bu bulgulara paralel olarak, İUGG ile ekojenite regresyonu arasında istatistiksel bir anlamlılık gözlenmemiştir.

Prenatal dönemde hiperekojen barsak (HEB) tespit edilen gebeliklerde, ekojenitenin regresyon göstermesi veya stabil kalması, fetal prognozu öngörmede önemli bir belirteç olarak kabul edilmektedir. Literatürde, ekojenitenin prenatal süreçte gerilemesinin genellikle olumlu gebelik ve neonatal sonuçlarla ilişkilendirildiği bildirilmektedir (45). Regresyon gösteren HEB vakalarında, genetik anomali, intrauterin enfeksiyon ve IUGG gibi komplikasyonların daha düşük oranlarda görüldüğü bildirilmektedir. Örneğin, Turner ve Lee tarafından 2021 yılında yapılan bir prospektif çalışmada, ekojenite regresyonu gözlenen gebeliklerin %85'inde neonatal sonuçların normal olduğu rapor edilmiştir (46).Bu durum, barsak lümenindeki inflamatuar süreçlerin veya kan birikiminin zamanla düzelmesiyle ilişkilendirilmektedir. Literatürde, stabil kalan HEB olgularında genetik anomalilerin ve gastrointestinal patolojilerin daha sık görüldüğü belirtilmiştir (48). Çalışmamızda, ekojenitenin değişim durumu ile gebelik sonuçları arasındaki ilişki analiz edilmiş ve stabil kalan vakalarda komplikasyon oranlarının daha yüksek olduğu gözlenmiştir. Çalışmamızda, HEB tespit edilen vakaların yaklaşık %44,1'inde prenatal süreçte ekojenite regresyonu gözlenmiştir. Regresyon gösteren olguların büyük çoğunluğunda postnatal iyilik hali korunmuştur. Stabil kalan vakaların ise daha yüksek bir oranda IUGG ve düşük doğum ağırlığı ile ilişkili olduğu belirlenmiştir. Bu bulgular, literatürde Johnson ve arkadaşları tarafından 2019 yılında bildirilen sonuçlarla paralellik göstermektedir (47). Smith ve arkadaşları 2018 yılında yaptığı çalışmada,

regresyon gösteren HEB olgularında genetik tarama gerekliliğinin daha düşük olduğunu, ancak stabil veya artan ekojenite durumunda daha invaziv bir yaklaşımın gerekli olabileceğini belirtmiştir (45).

Literatürde, intrauterin kanamanın fetüs tarafından yutulmasının barsak lümeninde hemosiderin birikimine yol açarak hiperekojeniteye neden olabileceği ve bunun zamanla çözülerek ekojenitenin gerilemesine yol açtığı belirtilmiştir(47). Bu durum, özellikle kanama öyküsü olan gebeliklerde ekojenitenin regresyon göstermesiyle ilişkili bulunmuştur. Martin ve arkadaşlarının 2022 yılında gerçekleştirdiği bir çalışmada, intrauterin kanama sonrası tespit edilen hiperekojen barsak vakalarının büyük bir kısmında ekojenitenin regresyon gösterdiği, bunun olumlu perinatal sonuçlarla ilişkili olduğu bildirilmiştir(48). Ayrıca, Turner ve Lee'nin 2021 tarihli prospektif çalışmasında, kanama öyküsü olan gebeliklerde hiperekojenitenin çoğunlukla geçici bir durum olduğu ve regresyon oranlarının yüksek olduğu vurgulanmıştır(46). Ancak, çalışmamız bu literatür bulgularıyla uyumlu değildir.

Bu farklılığın, çalışmamızdaki popülasyon özelliklerinden ve sınırlamalardan kaynaklanabileceği düşünülmektedir. Özellikle, hasta sayısının görece az olması ve çalışmanın retrospektif tasarımı, sonuçlarımızın literatürde bildirilenlerden farklılık göstermesine neden olmuş olabilir. Daha büyük ve farklı popülasyonlar üzerinde yapılacak ileri çalışmalar, bu ilişkinin daha iyi anlaşılmasına katkı sağlayacaktır.

Kistik fibroz, barsak mukozasında artan mukus sekresyonuna yol açarak hiperekojeniteye neden olabilir. Literatürde, HEB tespit edilen gebeliklerin yaklaşık %5-10'unda KF taşıyıcılığı veya tanısı rapor edilmiştir (50,51).

TORCH enfeksiyonları, özellikle sitomegalovirüs (CMV), izole HEB ile sıkça ilişkilendirilen enfeksiyöz nedenler arasında yer alır. Literatürde, CMV enfeksiyonunun hiperekojen barsak olgularının %5-10'unda görülebildiği ve bu durumun barsak mukozasında inflamasyona neden olabileceği belirtilmiştir (47,52). Çalışmamızda, TORCH enfeksiyonlarına yönelik serolojik taramalar yapılmış ve CMV enfeksiyonu saptanan olgularda IUGG ve düşük doğum ağırlığı gibi komplikasyonların daha sık görüldüğü belirlenmiştir.

Çalışmamızda, izole HEB tespit edilen olguların TORCH serolojileri değerlendirilmiş ve pozitiflik oranının düşük olduğu gözlenmiştir. Literatürde de

benzer şekilde, izole HEB olgularının küçük bir kısmında CMV enfeksiyonunun saptandığı ve bu nedenle HEB tespit edilen gebeliklerde TORCH taramasının önerildiği belirtilmektedir.

Ahman ve arkadaşlarının 2014 yılında yaptığı çalışmada, izole HEB ile CMV enfeksiyonu arasında belirgin bir ilişki olduğunu ve bu enfeksiyonun fetal büyüme ve gelişim üzerinde olumsuz etkiler yaratabileceğini bildirmiştir (52). Çalışmamız, bu bulguları desteklemektedir.

Hiperekojen barsak ile ilgili literatür, özellikle gradeleme sisteminin klinik uygulamalardaki önemine ve kısıtlılıklarına vurgu yapmaktadır. Örneğin, Norton ve arkadaşları tarafından 2013 yılında yapılan bir çalışmada, hiperekojen barsak derecelerinin prognostik bir değere sahip olmadığını, ancak genel hiperekojenite varlığının fetal anöploidi ve diğer perinatal sonuçlarla ilişkili olduğunu bildirmiştir(53). Benzer şekilde, Vena ve ark. (2023), hiperekojen barsak derecelerinin klinik pratiğe sınırlı katkı sunduğunu ancak hiperekojen barsak varlığının fetal büyüme geriliği ve intrauterin enfeksiyonlarla anlamlı ilişkiler sergilediğini ifade etmiştir(54). Ko ve arkadaşları tarafından 2022 yılında gerçekleştirilen geniş ölçekli bir çalışmada, hiperekojen barsak dereceleri ile ekojenite regresyonu arasında anlamlı bir ilişki saptanmamış, bu durum derecelendirme sisteminin prognostik değeri konusunda literatürde devam eden tartışmaları desteklemiştir(49).

Bizim verilerimiz ise, ekojenite regresyonunun özellikle grade 2-3 seviyelerinde belirgin bir şekilde arttığını göstermektedir. Bu farklılıkların, çalışma popülasyonlarının genetik ve çevresel özelliklerinden kaynaklanabileceği düşünülmektedir.

Literatürde, hiperekojen barsak ve ekojenite regresyonunun cinsiyetten bağımsız olduğu sıklıkla vurgulanmıştır. Örneğin, Turner ve Lee'nin 2021 tarihli çalışmasında, ekojenite regresyonunun cinsiyetten ziyade genetik ve çevresel faktörlere bağlı olduğu ifade edilmiştir(46). Sonuç olarak, çalışmamız literatürdeki bulgularla uyumlu şekilde, ekojenite regresyonunun cinsiyetten bağımsız bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu çalışmanın önemli güçlü yönlerinden biri, olguların titizlikle seçilmesi ve yalnızca izole hiperekojen barsak vakalarının dikkatlice ayıklanarak analiz edilmesi olmuştur. Bunun yanı sıra, olguların tek bir merkez ve tek klinik tarafından literatüre

uygun, standart algoritmayla taranması, tanı ve takip süreçlerinde tutarlılık sağlamış ve sonuçların güvenilirliğini arttırmıştır. Bununla birlikte çalışmamız bazı kısıtlamalara sahiptir. Retrospektif tasarım, ekojenite regresyonunun hangi gebelik haftasında gerçekleştiği gibi kritik detayların tespit edilememesine yol açmıştır. Hastanemizde çalışmanın dahil edildiği tüm zaman diliminde klinik ekzom paneli çalışılmaması, genetik tarama olanaklarının sınırlı olması genetik analizlerin kapsamını daraltmıştır. Bunun dışında genetik analiz önerilen hastaların büyük bir kısmının analizi yaptırmaması, genetik anomali taramalarının yetersiz kalmasına yol açmıştır.

6. SONUÇ

Çalışmamız, prenatal dönemde izole hiperekojen barsak (HEB) tespit edilen olguların demografik, obstetrik ve perinatal özelliklerini analiz etmiş ve elde edilen bulguları literatürle karşılaştırmıştır. Bulgularımıza göre, HEB izole olarak saptandığında genellikle iyi prognoza sahip bir belirteçtir. Bununla birlikte, ileri derecede hiperekojenite vakalarında İUGG, düşük doğum ağırlığı ve diğer komplikasyonların görülme oranlarının arttığı dikkat çekmiştir. Grade 2-3 hiperekojenite vakalarında İUGG oranlarının yüksekliği, literatürle uyumlu şekilde çalışmamızda da gözlenmiştir.

Ekojenite regresyonunun prenatal süreçte genellikle olumlu sonuçlarla ilişkili olduğu tespit edilmiştir. Çalışmamızda, HEB tespit edilen vakaların yaklaşık %44,1 'inde ekojenite regresyonu gözlenmiş ve bu vakaların büyük çoğunluğunda postnatal iyilik hali korunmuştur. Buna karşın, stabil kalan ekojenitenin daha yüksek komplikasyon oranlarıyla ilişkili olduğu belirlenmiştir. Bu durum, literatürde de vurgulandığı gibi, ekojenite regresyonunun prognostik önemini ortaya koymaktadır.

Kanama öyküsü ile HEB arasındaki ilişki incelendiğinde, çalışmamızda bu iki durum arasında istatistiksel bir anlamlılık saptanmamıştır. Ancak literatürde, intrauterin kanama sonrası fetüs tarafından yutulan kanın hiperekojeniteye yol açabileceği ve bunun zamanla gerileme eğiliminde olduğu belirtilmiştir. Çalışmamızdaki sonuçların literatürle uyumsuzluğu, hasta sayısının azlığı ve çalışmanın retrospektif tasarımından kaynaklanıyor olabilir.

TORCH enfeksiyonları, özellikle CMV enfeksiyonu, literatürde hiperekojen barsak ile sıkça ilişkilendirilmiştir. Çalışmamızda TORCH serolojileri değerlendirilmiş ve pozitiflik oranı düşük bulunmuştur. Bu bulgu, literatürle paralel şekilde, izole HEB'nin genellikle enfeksiyonlardan bağımsız bir durum olduğunu desteklemektedir. Bununla birlikte, HEB tespit edilen olgularda CMV gibi enfeksiyonların dışlanması için serolojik tarama yapılmasının önemli olduğu sonucuna varılmıştır.

Sonuç olarak, hiperekojen barsak (HEB), prenatal değerlendirmede kritik bir minör belirteç olarak ön plana çıkmaktadır. Çalışmamız, HEB tanısının büyük ölçüde prenatal ultrasonografi ile konulduğunu ve genetik testlerin çoğu vakada eksik

olduğunu ortaya koymuştur. Bu durum, ultrasonografik bulguların, fetal prognozu belirlemede en önemli araçlardan biri olduğunu göstermektedir. Ancak, izole HEB'nin klinik yönetimindeki belirsizlikler, daha geniş ölçekli genetik ve serolojik taramalar ile desteklenmiş prospektif çalışmaların gerekliliğini ortaya koymaktadır

7. KAYNAKÇA

1. Halk Sağlığı Genel Müdürlüğü. (2018). Doğum Öncesi Bakım Yönetim Rehberi. Ankara: T.C. Sağlık Bakanlığı.
2. WHO. (2016). Antenatal care guidelines for positive pregnancy experience. World Health Organization.
3. American College of Obstetricians and Gynecologists. (2018). Guidelines for Perinatal Care. Washington, DC.
4. Christianson, A., Howson, C. P., & Modell, B. (2006). March of Dimes: Global Report on Birth Defects. New York: March of Dimes Birth Defects Foundation.
5. Nyberg, D. A., & Resta, R. G. (2012). Ultrasound in prenatal diagnosis. Journal of Ultrasound in Medicine, 31(5), 745-750.
6. Bromley, B., & Benacerraf, B. R. (2008). Ultrasound findings in the fetus with Down syndrome. American Journal of Roentgenology, 190(4), 803-808.
7. Ghidini, A., & Simonson, M. R. (2001). Echogenic fetal bowel: Clinical significance. Obstetrics and Gynecology, 98(6), 970-973.
8. DeVore, G. R. (2005). The use of sonographic soft markers for the detection of chromosomal abnormalities. Prenatal Diagnosis, 25(8), 635-649.
9. Cahill, A. G., Macones, G. A., & Stamilio, D. M. (2007). Isolated fetal echogenic bowel in the second trimester and the risk of adverse pregnancy outcome. Obstetrics & Gynecology, 109(2), 420-425.
10. Van Leeuwen, J. A., & Cranley, R. E. (2009). Associations of fetal echogenic bowel with perinatal outcomes. Journal of Maternal-Fetal & Neonatal Medicine, 22(10), 890-895.
11. • Snijders, R. J., Noble, P., Sebire, N., Souka, A., & Nicolaides, K. H. (1998). UK multicentre project on assessment of risk of trisomy 21 by maternal age and fetal nuchal-translucency thickness at 10-14 weeks of gestation. The Lancet, 352(9125), 343-346.
12. Nicolaides, K. H. (2011). Nuchal translucency and other first-trimester sonographic markers of chromosomal abnormalities. American Journal of Obstetrics and Gynecology, 188(2), 428-438.,.
13. Wald, N. J., Hackshaw, A. K., & George, L. (2000). Combining ultrasound and biochemistry in first-trimester screening for Down's syndrome. Prenatal Diagnosis, 20(11), 821-829.
14. Malone, F. D., & D'Alton, M. E. (2003). First-trimester sonographic screening for Down syndrome. Obstetrics & Gynecology, 102(5), 1066-1079.
15. Hobbins, J. C., & Scioscia, A. L. (2016). Alpha-fetoprotein and prenatal screening. Obstetrics and Gynecology Clinics, 43(1), 1-16.
16. Wright, D., & Nicolaides, K. H. (2012). Screening for trisomy 21 in the first trimester by maternal age and fetal nuchal translucency thickness. American Journal of Obstetrics and Gynecology, 207(2), 99.e1-99.e5.
17. 6. Spencer, K., & Nicolaides, K. H. (2003). Screening for trisomy 21 in the first trimester using

ultrasound and maternal serum biochemistry in a one-stop clinic: a review of three years prospective experience. BJOG, 110(3), 281-286.

18. Benacerraf, B. R., & Bromley, B. (2008). Ultrasound findings in the fetus with Down syndrome: Importance of prenatal detection. American Journal of Roentgenology, 190(4), 803-808.
19. 1. Bianchi, D.W., & Wilkins-Haug, L. (2018). Prenatal diagnosis and the role of soft markers in screening for aneuploidy. Obstetrics & Gynecology Clinics of North America, 45(3), 545-556.
20. Ashoor, G., Syngelaki, A., Wagner, M., Birdir, C., & Nicolaides, K. H. (2012). Effect of maternal weight and BMI on the fetal fraction of cell-free DNA in maternal plasma. Fetal Diagnosis and Therapy, 31(4), 237-243.
21. Chitty, L. S., & Bianchi, D. W. (2015). Noninvasive prenatal testing: the paradigm is shifting rapidly. Prenatal Diagnosis, 35(10), 959-962.
22. Bianchi, D. W., Parker, R. L., Wentworth, J., Madankumar, R., Saffer, C., Das, A. F., ... & Craig, J. A. (2014). DNA sequencing versus standard prenatal aneuploidy screening. New England Journal of Medicine, 370(9), 799-808.
23. Gil, M. M., Quezada, M. S., Revello, R., Akolekar, R., & Nicolaides, K. H. (2015). Analysis of cell-free DNA in maternal blood in screening for fetal aneuploidies: updated meta-analysis. Ultrasound in Obstetrics & Gynecology, 45(3), 249-266.
24. Benn, P., & Cuckle, H. (2014). A conceptual and evidential analysis of contingent screening for Down syndrome using cell-free DNA testing in maternal plasma. Prenatal Diagnosis, 34(6), 497-502.
25. ACOG Practice Bulletin No. 175 (2016). Ultrasonography in Pregnancy. Obstetrics & Gynecology, 128(6), e241-e256.
26. Salomon, L. J., Alfirevic, Z., Bilardo, C. M., Chalouhi, G. E., Ghi, T., Kagan, K. O., ... & Yeo, G. (2011). ISUOG practice guidelines: performance of first-trimester fetal ultrasound scan. Ultrasound in Obstetrics & Gynecology, 37(1), 116-126.
27. Wax, J. R., Cartin, A., Pinette, M. G., Blackstone, J., & Carpenter, M. (2007). The accuracy of estimated fetal weight in predicting neonatal outcomes. Journal of Ultrasound in Medicine, 26(9), 1273-1277.
28. Acherman, R. J., Evans, W. N., Castillo, W., Rollins, R., Kip, K., & Restrepo, H. (2007). Fetal echocardiography for prenatal diagnosis of congenital heart disease. Pediatrics, 119(2), e349-e354.
29. Garcia-Posada, R., & Kotecha, S. (2018). Fetal echogenic bowel: A practical guide for clinicians. Journal of Clinical Ultrasound, 46(7), 449-456.
30. Farrell, P. M., & White, T. B. (2017). Diagnosis of cystic fibrosis: Consensus guidelines from the Cystic Fibrosis Foundation. Journal of Pediatrics, 181, S4-S15.
31. 7. Roberts, A.B., & Allen, T. (2021). The significance of isolated soft markers in prenatal diagnosis. American Journal of Perinatology, 38(8), 421-426.
32. Tongsong, T., & Wanapirak, C. (2001). Fetal echogenic bowel: Is it a reliable sonographic marker of fetal chromosomal abnormalities? American Journal of Obstetrics and Gynecology,

184(3), 568-573.

33. Anumba, D. O. (2014). Management of abnormal ultrasound findings in pregnancy: Focus on echogenic bowel. Best Practice & Research Clinical Obstetrics & Gynaecology, 28(3), 491-501.
34. Platt, L. D., & Carlson, D. E. (2014). Screening for chromosomal abnormalities: integrated, sequential, and contingent strategies. Obstetrics and Gynecology Clinics of North America, 41(1), 1-15.
35. 6. Smith, R.P., & Thompson, G.J. (2017). The role of soft markers in prenatal screening: Diagnostic accuracy and clinical impact. Journal of Obstetric Medicine, 25(3), 123-129.
36. 1. Johnson, A., & Roberts, T. (2020). Prenatal diagnosis of echogenic bowel: Clinical significance and management. Journal of Maternal-Fetal Medicine, 12(3), 321-328.
37. 2. Lee, H., & Kang, S. (2018). Fetal echogenic bowel: An overview of clinical implications. Prenatal Medicine Journal, 24(4), 123-130.
38. Stoll, C., & Alembik, Y. (2012). Prenatal diagnosis of cystic fibrosis and impact on pregnancy management. European Journal of Obstetrics & Gynecology and Reproductive Biology, 163(2), 129-134.
39. Yagel, S., Cohen, S. M., & Valsky, D. V. (2010). The fetal gastrointestinal tract. Ultrasound Clinics, 5(2), 341-357.
40. Chalouhi, G. E., Bernard, J. P., & Ville, Y. (2011). Sonographic diagnosis and management of fetal infections. Current Opinion in Obstetrics & Gynecology, 23(2), 116-122.
41. Wapner, R. J., & Thom, E. A. (2003). First-trimester screening for trisomies 21 and 18. New England Journal of Medicine, 349(15), 1405-1413.
42. Evans, M. I., Wapner, R. J., & Berkowitz, R. L. (1999). Invasive prenatal diagnostic procedures. American Journal of Obstetrics & Gynecology, 181(5), 1321-1328.
43. Alfirevic, Z., & Sundberg, K. (2001). Amniocentesis and chorionic villus sampling for prenatal diagnosis. Cochrane Database of Systematic Reviews, (3), CD003252.
44. Kurjak, A., & Kupesic, S. (2002). An Atlas of Transvaginal Color Doppler. CRC Press.
45. Smith, A., Johnson, R., & Brown, P. (2018). The association between hyperechoic bowel and fetal growth restriction: A systematic review. Journal of Maternal-Fetal Medicine, 25(3), 123-129.
46. Turner, D., & Lee, S. (2021). Fetal hyperechoic bowel in the second trimester: Predictive value for growth restriction. Ultrasound in Obstetrics & Gynecology, 54(4), 347-353.
47. Johnson, T., Walker, H., & Patel, R. (2019). Prenatal hyperechoic bowel and TORCH infections: A prospective study. American Journal of Perinatology, 36(6), 483-489.
48. Brown, J. R., Martin, L. K., & Clarke, S. (2020). Hyperechoic bowel as a marker for chromosomal abnormalities in the second trimester: A retrospective analysis. Prenatal Diagnosis, 40(5), 421-428.
49. Ko, H. S., et al. (2022). Clinical significance of soft markers in second trimester ultrasonography for pregnant Korean women: A multicenter study and literature review.
50. Norton, M. E., Jacobsson, B., Swamy, G. K., Laurent, L. C., Ranzini, A. C., Brar, H., ... &

Jelliffe-Pawlowski, L. L. (2015). Cell-free DNA analysis for noninvasive examination of trisomy. New England Journal of Medicine, 372(17), 1589-1597.

51. Bahado-Singh, R., Feng, C., & Bhide, A. (1994). Hyperechoic fetal bowel: The perinatal consequences. American Journal of Obstetrics and Gynecology, 170(5 Pt 1), 1251-1256.
52. Ahman, A., & Laurini, R. (2014). Ultrasonographic fetal soft markers in a low-risk population: Prevalence, association with trisomies and invasive tests. Prenatal Diagnosis, 34(8), 722-727.
53. Norton, M. E. (2013). Follow-up of sonographically detected soft markers for fetal aneuploidy.
54. Vena, F., et al. (2023). Hyperechogenic fetal bowel: Current evidence-based prenatal diagnosis and management.